

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΕΙΣΟΔΙΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Κυριακήν, 21^η / 4^η Δεκεμβρίου 2022, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ Θεομητορική ἐορτή τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου.

Κατά τήν ἐορτήν ταύτην ἡ Ἐκκλησία ἀναμιμνήσκεται ὅτι ἡ Θεοτόκος, δῶρον τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀτέκνους πρὶν γονεῖς αὐτῆς Ἰωακείμ καὶ Ἄνναν προσηνέχθη ὑπ' αὐτῶν, συμφώνως πρὸς τήν υπόσχεσιν αὐτῶν εἰς τοὺς ἱερεῖς τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος καὶ ἐφυλάσσετο ὑπ' αὐτῶν εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἀγίων, ἔνθα μόνος ὁ Ἀρχιερεὺς εἰσήρχετο ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, τρεφομένη ὑπό τῶν ἀγγέλων καὶ προετοιμαζομένη διὰ τό μέγα μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, ἕως ὅτου παρεδόθη πρὸς φύλαξιν εἰς Ἰωσήφ τὸν μνήστορα αὐτῆς.

Ἡ ἐορτή αὕτη ἐωρτάσθη:

Α΄ Εἰς τὸν Πατριαρχικὸν καὶ Μοναστηριακὸν Ναὼν τῶν Ἀγίων Κωνσταντίνου καὶ Ἑλένης ἀφ' ἐσπέρας καὶ τήν πρωΐαν διὰ θείας Λειτουργίας, χοροστατοῦντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρὸς ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συμπροσευχομένων Αὐτῷ τῶν Ἀγιοταφιτῶν Ἀρχιερέων, Ἱερομονάχων καὶ μοναχῶν.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος ἐπεσκέφθη διὰ προσκύνησιν τήν Ἱεράν Μονήν Μεγάλης Παναγίας, ἔνθα ὑπεδέχθη Αὐτόν ἡ ἡγουμένη μοναχή Μελάνη, ἡ ἀνακαινίσασα τὸν Ναὸν καὶ συντηρήσασα τὰς ἀρχαίας εἰκόνας αὐτοῦ.

Β΄ Εἰς τήν ἐν λόγῳ πρὸς τιμὴν τῆς Θεοτόκου Ἱεράν Μονήν τῆς Μεγάλης Παναγίας, προσκειμένην εἰς τό Κεντρικόν Μοναστήριον τῆς Ἀγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος δι' Ἑσπερινοῦ ἀφ' ἐσπέρας καὶ θείας Λειτουργίας τήν πρωΐαν, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, συλλειτουργούντων αὐτῷ τοῦ Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ναοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μακαρίου, τοῦ π. Λεοντίου τῆς Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς εἰς Ἱεροσόλυμα (MISSIA), τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Διονυσίου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου, ψάλλοντος τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεὼν καὶ προσευχομένων τῶν μοναζουσῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης καὶ Ἱεροσολυμιτῶν πιστῶν καὶ πολλῶν προσκυνητῶν, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Πρὸ τῆς θείας Μεταλήψεως ὁ Σεβασμιώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον τῆς Θεομητορικῆς ἐορτῆς ὡς ἔπεται:

«Σήμερον τῆς εὐδοκίας Θεοῦ τό προοίμιον, καὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας ἡ προκήρυξις. Ἐν Ναῷ τοῦ Θεοῦ τρανῶς ἡ Παρθένος δείκνυται, καὶ τὸν Χριστὸν τοῖς πᾶσι προκαταγγέλλεται. Αὐτῇ καὶ ἡμεῖς μεγαλοφώνως βοήσωμεν· Χαῖρε τῆς οἰκονομίας τοῦ Κτίστου ἡ ἐκπλήρωσις».

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Ἡ εὐσεβὴς Ἄννα, σύζυγος τοῦ Ἰωακείμ, πέρασε τὴ ζωὴ της χωρὶς νὰ μπορέσει νὰ τεκνοποιήσῃ, καθὼς ἦταν στείρα. Μαζί μέ τὸν Ἰωακείμ προσευχόταν θερμά στὸν

Θεό νά τήν ἀξιώσει νά φέρει στόν κόσμο ἕνα παιδί, μέ τήν ὑπόσχεση ὅτι θά ἀφιέρωνε τό τέκνο της σέ Αὐτόν. Πράγματι, ὁ Πανάγαθος Θεός ὅχι μόνο τῆς χάρισε ἕνα παιδί, ἀλλά τήν ἀξίωσε νά φέρει στόν κόσμο τήν γυναῖκα πού θά γεννοῦσε τό Μεσσία, τό Σωτήρα μᾶς Ἰησοῦ Χριστό. Τό γεγονός τῆς εἰσόδου τῆς Κόρης τῆς Ναζαρέτ στό Ναό δέν μνημονεύεται στήν Καινή Διαθήκη. Βέβαια, δέν εἶναι ἡ μοναδική περίπτωση, γιατί οὔτε καί τό Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου Μαρίας ἀναφέρεται, ἀλλά οὔτε καί ἡ Κοίμησή της. Τό ὅτι ἡ πράξη τῆς εἰσόδου τῆς Παναγίας στό Ναό διασώθηκε σέ κάποιο ἀπό τά ἀπόκρυφα κείμενα, τό ὁποῖο ὀνομάζεται «Πρωτευαγγέλιο τοῦ Ἰακώβου, καί τό ὁποῖο βέβαια δέν ἔχει καμμία σχέση μέ τόν Ἰάκωβο τόν Ἀδελφόθεο, αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἐνστερνίστηκε καί τίς ιδέες ἐνός ἀποκρύφου κειμένου. Ἀπλά τό ἀπόκρυφο αὐτό κείμενο διέσωσε τήν πληροφορία τῆς εἰσόδου τῆς Παναγίας στό Ναό, χωρίς ὅμως αὐτό νά σημαίνει ὅτι τό ἐν λόγω κείμενο εἰσηγεῖται καί τήν ἑορτή της.

Αὐτό πού ἔχει πάντως σημασία εἶναι ὅτι ἡ ἑορτή τῶν Εἰσοδίων στηρίζεται σέ ἕνα πραγματικό γεγονός, καί αὐτή ἡ ἑορτή ἀρχίζει νά καθιερώνεται μέσα στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπό τόν 6^ο αἰῶνα μ.Χ. Ἀναφορές βρίσκουμε στόν Ἅγιο Σωφρόνιο Ἱεροσολύμων, στόν Ἅγιο Ἀνδρέα Κρήτης καί Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐκφωνοῦν τόν 8^ο αἰῶνα πανηγυρικούς λόγους κατά τήν ἑορτή τῶν Εἰσοδίων.

Ἡ ἑορτή, λοιπόν, τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου ἀποτελεῖ πράξη τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ὅχι μόνο δέν ἀντίκειται στό ἔργο τῆς Νέας Οἰκονομίας, ἀλλά ἀντίθετα συνάδει καί συλλειτουργεῖ μέ αὐτό.

Ἔτσι, τό βαθύτερο νόημα τῆς εἰσόδου τῆς τριετοῦς παιδίσκης τοῦ Ἰωακείμ καί τῆς Ἄννας στό Ναό, δέν ἀποτελοῦσε τήν ἐκπλήρωση ἐνός τάματος τῆς λύσης τοῦ ὀνειδισμοῦ τῆς ἀτεκνίας, ἀλλά ἐγκαινίαζε τό μεγάλο κεφάλαιο τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀτεκνία τῶν γεννητόρων τῆς Παναγίας ἦταν μέσα στό σχέδιο τοῦ Θεοῦ, ὥστε ἡ Μαρία νά ἀποτελέσει τόν καρπό τῆς δωρεᾶς τῶν γονιῶν της πρός τό Θεό.

Ἀλλά καί ἡ εἴσοδος της στό Ναό, παρά τούς ἀμφίβολους λογισμούς πού μπορεῖ νά προκαλεῖ στούς πολλούς, οἱ ὁποῖοι σκέπτονται γήϊνα καί «ἀλλοτριόφρονα», ἀποτελεῖ τό «προοίμιο τῆς μελλούσης ἐπισκιάζειν αὐτῇ θείας χάριτος», ὅπως δηλώνει ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Γερμανός. Καί προσθέτει: «Τίς ἔγνω τοιοῦτον πώποτε; Τίς εἶδεν ἢ τίς ἤκουσεν τῶν νῦν ἢ τῶν πάλαι; θῆλυ προσαγόμενον εἰς τά τῶν Ἀγίων ἐνδότερα Ἄγια;».

Ἀσφαλῶς, κατά τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἡ τριετίζουσα Κόρη προσέρχεται, γιά νά ἀφιερωθεῖ στό Ναό, γιά νά ἀποβεῖ «ὁ καινότερος καί καθαρώτερος καί ἀμόλυντος τόμος, «οὐ χειρὶ γραφησόμενος, ἀλλά πνεύματι χρυσοθησόμενος». Καί τοῦτο ἔπρεπε, κατά τήν θεία τάξη νά προηγηθεῖ, γιατί ἕνα πράγμα εἶναι δυνατό νά σταθεῖ ὡς ἀκατόρθωτο γεγονός στόν παντοδύναμο Θεό, τό «συνελθεῖν Αὐτῷ τῷ ἀκαθάρτῳ», λέγει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς.

Ἐπομένως, ἂν ὁ Θεός, ὅχι ἀπό ἀδυναμία, ἀλλά ἐξαιτίας τῆς φύσεως Του ἀδυνατεῖ νά ἐπικοινωνήσῃ μέ τό ἀκάθαρτο, πόσο μάλλον ἀμόλυντη καί καθαρὸτατη ἔπρεπε νά εἶναι ἡ Παρθένος Μαρία, προκειμένου ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ νά δανειστεῖ τὰ ἄσπιλα αἵματά της καί νά ἀναπλάσῃ «διὰ Πνεύματος Ἁγίου αὐτός δι' ἑαυτόν» τήν ἀνθρώπινη Του φύση;

Ἐκεῖ λοιπόν ἡ Παρθένος ἔμεινε δώδεκα ἔτη τρεφομένη ἀπό τόν Ἀρχάγγελο Γαβριήλ

μέ τροφήν ούράνιον, ἕως ὅτου ἐπλησίασεν ὁ καιρός τοῦ θείου Εὐαγγελισμοῦ. Τότε δέ ἡ Θεοτόκος, ἐξελθοῦσα ἀπό τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων παρεδόθη εἰς τόν μνήστορα Ἰωσήφ, ἵνα ἐκεῖνος ὑπάρχη φύλαξ καί μάρτυς τῆς παρθενίας αὐτῆς καί ἵνα ὑπηρετήσῃ τόσον εἰς τόν ἄσπορον τόκον της, ὅσον καί εἰς τήν φυγήν εἰς Αἴγυπτον καί εἰς τήν ἐπάνοδόν της εἰς τήν γῆν Ἰσραήλ.

Οἱ πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου νά σᾶς δίδουν ὑγεία, δύναμη ψυχική καί σωματική. Χρόνια πολλά».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΕΝΘΡΟΝΙΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΥ

Τήν 9^η / 22^η Νοεμβρίου 2022, ἑωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ δεκάτη ἐβδόμη ἐπέτειος τῆς Ἐνθρονίσεως τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου τό ἔτος 2005.

Διά τό γεγονός τοῦτο ἔλαβε χώραν Δοξολογία τήν 10.30 π.μ. ὥραν εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Τῆς Δοξολογίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ., ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνιερουργούντων τῶν Ἀρχιερέων, Ἱερομονάχων καί διακόνων τοῦ Πατριαρχείου καί μετεχόντων μελῶν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων καί προσκυνητῶν, παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα καί ἑκατοπεντήκοντα μελῶν τῆς Φρεγάτας Σαλαμῖνος τοῦ Ἑλληνικοῦ Ναυτικοῦ, ἐλθόντος ἐκ Χάϊφας μετά τοῦ ἐπιτίμου Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς Χάϊφαν κ. Κωνσταντίνου Ζηνοβίου καί μετά τοῦ μέλους τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας – Τμήματος Ναυτικοῦ εἰς Τέλ Ἀβίβ κ. Τσίρου.

Μετά τήν Δοξολογίαν ἔλαβε χώραν ἄνοδος εἰς τό Πατριαρχεῖον.

Ἐνταῦθα προσεφώνησε τόν Μακαριώτατον πρῶτον ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

“Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Ἐν χαρᾷ πεπληρωμένη πανηγυρικῶς ἐορτάζει σήμερον ἡ Ἐκκλησία Σιών τῆς Ἀγίας μετά τῆς ἐν Αὐτῇ γεραρᾷ Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος διά Δοξολογίας εἰς τόν πανίερρον Νάον τῆς Ἀναστάσεως ἐν ἀθρόα συνάξει κλήρου καί λαοῦ, γεγονός ἱστορικόν, λίαν σημαντικόν, εὐχάριστον καί ἐλπιδοφόρον, λαβόν χώραν πρό δεκαεπταετίας ἐν ἔτει σωτηρίῳ 2005, τήν ἐκλογήν δηλονότι τῆς Ὑμετέρας σεπτῆς

Μακαριότητος εἰς τόν μαρτυρικόν καί ἔνδοξον Ἱεροσολυμιτικόν Πατριαρχικόν θρόνον τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου.

Τό γεγονός τοῦτο, πέραν τῆς σημασίας αὐτοῦ πρωτίστως διὰ τήν συγκρότησιν, συνοχήν, εὐστάθειαν καί εἰρήνην τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἐκκλησίας, κέκτηται ἰδιαιτέραν σημασίαν καί διὰ τό ὅτι ἤλθε νά θέσῃ τέλος εἰς σύντομον εὐτυχῶς, ζοφεράν ὁμως καί ἄκρως ἐπιζημίαν δυστυχῶς περίοδον τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων. Ἐκκλησία καί Ἀδελφότης εὐρέθησαν τότε ἐξαπίνης ἄναυδοι πρό τοῦ ἀπροόπτου τῆς συνάψεως ἀνεντίμων συμφωνιῶν, γενομένων ἄνευ τῆς γνώσεως αὐτῶν. Αἱ συμφωνίαι αὗται ὑποθήκευσαν, ἄν μή ἀπεμπόλησαν, παρουσίαν τοῦ Πατριαρχείου εἰς τήν Παλαιάν Πόλιν τῶν Ἱεροσολύμων καί δὴ εἰς περιοχὴν ἀντίκρυς τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ἀνεκτιμήτου ὑλικῆς, πολὺ δέ περισσότερον πολιτιστικῆς ἀξίας καί διετάρaxαν τό ἀπ' αἰώνων ἰσχύον καί Ἀγιογραφικῶς καί διεθνῶς ἐπικεκυρωμένον καθεστῶς τῆς Παλαιᾶς Πόλεως. Ἡ Ἀδελφότης τότε διαμαρτυρομένη ἐκκλησιαστικῶς, ἀπεκήρυξε τόν πρωταίτιον τῶν συμφωνιῶν αὐτῶν, θεωροῦσα δέ ἑαυτήν ὡς ἐνεργόν κοινωνόν μέλος τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας καί σεβομένη τόν θεσμόν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀπετάθη εἰς αὐτό, τοῦτο δέ συνεκάλεσε Σύνοδον Πανορθόδοξον- γεγονός λαμβάνον χώραν εἰς κρισίμους περιστάσεις τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς- καί ἤνοιξε τόν δρόμον δι' ἐκλογὴν ἀξίου Ποιμένου, ἱκανοῦ νά ἐξαγάγῃ τήν Ἱεροσολυμιτικὴν Ἐκκλησίαν καί τήν Ἀγιοταφίτικὴν Ἀδελφότητα ἐκ τοῦ ἀδιεξόδου αὐτῶν.

Ἐκλογῶν κανονικῶν διεξαχθεισῶν βάσει τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κανόνων καί τοῦ Ἰορδανικοῦ Νόμου τοῦ Πατριαρχείου τοῦ ἔτους 1957, ἐξελέγη ἡ Ὑμετέρα σεπτῇ Μακαριότης ψήφοις ὁμοφώνοις τῶν μελῶν τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί τοῦ ποιμνίου Προκαθήμενος τοῦ παλαιφάτου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καί ἡγούμενος τῆς γεραρᾶς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος.

Ἐκτοτε ἀπ' ἀρχῆς ἕως καί σήμερον πρῶτον καί κύριον μέλημα τῆς Πατριαρχίας Αὐτῆς ἔθεσε ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης τήν ἀκύρωσιν τῶν συμφωνιῶν αὐτῶν διὰ τῶν ὅπλων τῆς δικαιοσύνης τῶν δεξιῶν καί ἀριστερῶν, διὰ τῆς δικαστικῆς διαδικασίας, ταύτης δέ μή εὐθυκρινούσης καί διὰ τῶν νομίμων πολιτικῶν μέσων, διὰ τῆς κινητοποιήσεως διαμαρτυριῶν Ἐκκλησιῶν καί κρατῶν, δυναμένων νά προστατεύσουν τήν χριστιανικὴν Κοινότητα εἰς τήν Ἀγίαν Γῆν ἐκ τῶν προκλήσεων καί τῶν πιέσεων ἀκράιων φανατικῶν στοιχείων, τῶν ἐπιβουλευομένων τὰς παρουσίας αὐτῆς, ἵνα αὕτη μή ἔχουσα ἐστίαν παραμένῃ ἀνέστιος εἰς τήν κοιτίδα αὐτῆς. Τό φλέγον τοῦτο θέμα τῆς προστασίας τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀγίας Γῆς ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἔθεσεν ὑπ' ὄψιν τοῦ Προέδρου τῶν ΗΠΑ κ. Joe Biden δι' εἰδικῆς ἐπιστολῆς Αὐτῆς, ἐπιδοθείσης αὐτῷ, ὅτε Αὕτη, τόν Ἰούλιον τοῦ τρέχοντος ἔτους ὑπεδέχθη καί ἐξενάγησεν αὐτόν εἰς τήν Βασιλικὴν τῆς Γεννήσεως εἰς Βηθλεέμ.

Οὐχ ἦττον ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης δέν κατεβλήθη ἐκ τῶν προσπαθειῶν τούτων, ἀλλὰ ἐπεδόθη ταυτοχρόνως καί εἰς ἄλλα ἔργα ἄξια μνήμης, ὡς εἶναι ἡ μετὰ τήν ἀναστήλωσιν τοῦ Ἱεροῦ Κουβουκλίου τοῦ Παναγίου Τάφου τό ἔτος 2017 ἐνεργὸς συμμετοχὴ τοῦ ἡμετέρου Πατριαρχείου εἰς τό βάσει ἐπιστημονικῆς μελέτης τοῦ Πανεπιστημίου Sapientia τῆς Ρώμης ἀρξάμενον καί συνεχιζόμενον διὰ συνεργασίας τῶν Τριῶν Μειζόνων Κοινοτήτων ἐπίσης ἱστορικόν ἔργον τῆς συντηρήσεως τοῦ δαπέδου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως εἰς τό Ἑπτακάμαρον καί εἰς τήν βορείαν πτέρυγα τῆς ροτόντας καί τῆς στερεώσεως τοῦ ὑπεδάφους τῶν χώρων τούτων δι' ἐπιστημονικῶν ἀρχαιολογικῶν ἀνασκαφῶν. Ὡσαύτως προτεραιότητα τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ἀπετέλεσε καί ἀποτελεῖ ἡ στερέωσις καί διακόσμησις τοῦ

έξιδιασμένου ήμετέρου χώρου τοῦ Καθολικοῦ τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, διὰ τήν ὁποίαν Αὕτη ήξιοποίησε τό ενδιαφέρον τοῦ γνωστοῦ εὔσεβοῦς ἐπιχειρηματίου καί Διοικητοῦ τοῦ Ἀγίου Ὁρους κ. Ἀθανασίου Μαρτίνου, ἐπισκεφθέντος δίς ἐντός ἐνός ἔτους τό ήμέτερον Πατριαρχεῖον καί ἐνημερωθέντος διὰ προσφοράν χορηγίας καί διὰ τό ἕτερον ἀρξάμενον ἔργον λειτουργίας ἐπιστημονικοῦ Κέντρου Θεολογικῶν Ἑρευνῶν εἰς τήν ἱεράν Μονήν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Εἰς ταύτην ήδη τό Πατριαρχεῖον ἔδαπάνησε ἀφειδῶς οὐχί εὐκαταφρόνητα ποσά δι' ὑλικά καί ἐργασίαν συντηρήσεως ὑπό τοῦ ἐκ Κύπρου εἰδήμονος συντηρητοῦ κ. Σταύρου Ἀνδρέου πλειάδος παλαιτύπων τῆς Βιβλιοθήκης τῆς περιφήμου ἱστορικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Σταυροῦ καί τῶν θησαυρῶν τοῦ Ἀρχείου τῆς Ἀδελφότητος.

Ἐπίσης τό ἀνέκαθεν ἐγνωσμένον ενδιαφέρον τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος ὑπέρ τοῦ Ὁρθοδόξου Ἀραβοφώνου ήμῶν ποιμνίου ἐμπράκτως ἐξεδηλώθη καί προσφάτως διὰ τῆς ἐπιλογῆς, τῆς χειροτονίας καί τοῦ διορισμοῦ πεπαιδευμένων κληρικῶν πρός κάλυψιν θέσεων ἐνοριῶν τοῦ Πατριαρχείου εἰς Ἰορδανίαν καί Ἰσραήλ, δι' ἀποστολῆς νέων διὰ Θεολογικάς σπουδάς εἰς Ἑλλάδα, διὰ τῆς οἰκονομικῆς συμβολῆς τοῦ ήμετέρου Πατριαρχείου εἰς τήν ἀποτελείωσιν καί εἰς τήν τέλεισιν Ἑγκαινίων τοῦ ἱεροῦ παμμεγέθους Ναοῦ τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου τῆς Κοινότητος Σαχνίν τῆς περιοχῆς Ἀκκρης καί τῆς Κοινότητος Κούφρ Σμέα τῆς αὐτῆς περιοχῆς, διὰ τῶν Ἑγκαινίων στεγαστικοῦ συνοικισμοῦ εἰς τήν κώμην τῆς Μπετζάλλας, προσφέροντος στέγην ἐπὶ συγκαταβατικοῖς ὅροις πληρωμῆς εἰς τετρακοσίας πεντήκοντα οἰκογενείας, διὰ τῆς ἀρμολογήσεως ἐξωτερικῶς τοῦ Καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, κατοχυρουμένου οὕτως καί τοῦ προσκυνηματικοῦ δικαιώματος ήμῶν εἰς τήν Αὐλήν τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, διὰ τῆς ἀγορᾶς ὑπό τοῦ κ. Μαρτίνου τῇ Ὑμετέρᾳ εἰσηγήσει συγχρόνου ἀκτινογραφικοῦ μηχανήματος διὰ τήν Πολυκλινικὴν τοῦ Ἀγίου Βενεδίκτου, διὰ τῆς συνεχιζομένης ριζικῆς ἐξωτερικῆς καί ἐσωτερικῆς ἀνακαινίσεως τῆς ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ καί διὰ τῆς ἀναδείξεως τῆς πλησίον αὐτῆς ἀρχαίας Μονῆς τοῦ «Καθίσματος», καθυστερούσης, λόγω μὴ χορηγήσεως εἰσέτι τῆς παρά τῆς Δημαρχίας Ἱεροσολύμων κανονικῆς ἀδείας. Ταυτοχρόνως ἡ Ὑμετέρα Μακαριότης ἐμερίμνησε καί διὰ τό Ρωσόφωνον ποιμνιον Αὐτῆς ἀναθέτουσα τήν ἀμεσωτέραν Ποιμαντικὴν ἐπιμέλειαν αὐτοῦ εἰς τόν Μητροπολίτην Ναζαρέτ Κυριακόν καί τόν Ἀρχιεπίσκοπον Μαδάβων Ἀριστόβουλον καί Προεξάρχουσα θείας Λειτουργίας εἰς τόν ἐν Μπέρ-Σέβα εὐκτήριον οἶκον τοῦ Πατριάρχου Ἀβραάμ καί τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων ἁγίου Σωφρονίου, ἀναμενομένης τῆς ἐκεῖ ἀνεγέρσεως εὐπρεποῦς ἱεροῦ Ναοῦ διὰ τῆς λήψεως τῆς ἀπαιτουμένης πρός τοῦτο ἀδείας παρά τῆς Δημαρχίας.

Τήν προσοχήν τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος δέν διέλαθεν ἡ ἀνέκαθεν ταλαιπωροῦσα τήν Ἀγιοταφитικὴν Ἀδελφότητα λειψανδρία, τήν ὁποίαν προσεπάθησε Αὕτη νά καλύψῃ δι' ἀποσπάσεως παρ' ήμῖν κληρικῶν ἐξ Ἀγίου Ὁρους ἢ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί διὰ τῆς ἀναθέσεως εἰς τόν Γέροντα Δραγουμᾶνον καί Σχολάρχην Ἀρχιμανδρίτην Ματθαῖον τοῦ δυσκόλου ἔργου ἐπιλογῆς νέων ἱεροσπουδαστῶν τῆς Σχολῆς Σιών, ὡς ἐλπίδος τοῦ μέλλοντος.

Τά ἀξιοχρέως μνημονευόμενα εὔφημα ταῦτα, Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα, ἀποτελοῦν ὠρισμένα μόνον ἀνάλεκτα ἐκ τῆς πλουσίας Πατριαρχικῆς δραστηριότητος τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, διδόντα τήν ἀφορμήν εἰς ήμᾶς τούς Ἀγιοταφίτας ἐπὶ τῇ εὐσήμενῃ ἐπετειακῇ ήμέρᾳ ταύτῃ διὰ τήν ἐν Χριστῷ καύχησιν ήμῶν καί ἀποτελοῦντα τήν βάσιν διὰ τήν ἔμπνευσιν ἐκ τοῦ παραδείγματος Αὐτῆς, ἐνθάρρυνσιν καί ἐνίσχυσιν ήμῶν, τοῦ κλήρου καί τῶν μελῶν τοῦ ποιμνίου, εἰς τήν καλλιέργειαν αἰσιδόξου διαθέσεως ἐπιμελείας καί ἐμπλουτισμοῦ ἔργων

ἀγαθῶν εἰς τόν στίβον τῶν προσωπικῶν ἀρετῶν καί τόν στίβον τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἀδελφότητος καί τοῦ Ρωμαιορθοδόξου ἔθνους ἡμῶν ἐπὶ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων τῆς Ἀγίας Γῆς.

Ἐν τοιαύτῃ αἰσιοδόξῳ διαθέσει ψυχῆς, ὑψῶν τό ποτήριον, Μακαριώτατε, ἐξ ὀνόματος τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἀδελφότητος ὅλης, εὐχομαι Ὑμῖν ἔτη ὅσα πλεῖστα, ὑγιεινά, εὐφρόσυνα, εὐσταθῆ καί καρποφόρα, ἐν δυνάμει κυβερνητικῇ κραταιᾷ, κατερχομένη ἄνωθεν πρός δόξαν Θεοῦ καί ἔπαινον τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν γένους . Γένοιτο”.

Ἀκολούθως προσεφώνησεν ὁ ἐξοχώτατος Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐάγγελος Βλιώρας διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

“Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι,

Σεβαστοί Πατέρες,

Κυρίες καί Κύριοι.

Ἀποτελεῖ γιά τόν ὁμιλοῦντα ξεχωριστή τιμή νά ἐκπροσωπεῖ καί φέτος τήν Πατρίδα μας στόν πανηγυρικό ἐορτασμό τῆς ἐπετείου τῆς ἐνθρονίσεως σας, ἡμέρα γιορτῆς γιά τήν Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότητα καί τό Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων πού λαμβάνει χώρα στήν ἱστορική ἔδρα τῆς Μητέρας τῶν Ἐκκλησιῶν, μέ τή δισχιλιετῆ ἱστορική της διαδρομή.

Στίς δύσκολες καί ἐνίοτε συγκρουσιακές συνθήκες πού διέρχεται ἡ πολύπαθη Ἁγία Γῆ καί ἡ εὐρύτερη περιοχή μας, τό Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων, ὑπό τήν ἡγεσία Σας, ἀποτελεῖ παράγοντα σταθερότητας, καταλλαγῆς, μετριοπάθειας καί φάρο ἐλπίδας γιά ἓνα μέλλον γιά τήν περιοχή αὐτή ἀπαλλαγμένο ἀπό τή μισαλλοδοξία καί τό φανατισμό.

Εἶναι ἡ σημερινή ἡμέρα, μιά εὐκαιρία, Μακαριώτατε, ἀνακαλώντας στή μνήμη τήν διαδρομή σας καί τήν παρουσία σας, στό θρόνο τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας, νά Σᾶς ἐκφράσουμε, τόν σεβασμό καί τήν ἐκτίμηση μας γιά τό μεγάλο ποιμαντικό σας ἔργο καί γιά τό σημαντικό καί ἐθνικό ἔργο τῆς περίσωσης καί ἀνάδειξης τῶν Ἱερῶν προσκυνημάτων στούς Ἁγίους Τόπους καί τῆς διαφύλαξης τῶν δικαίων τοῦ Πατριαρχείου, ἀγόγγυστα καί μέ ἀγιοταφίτικό σθένος καί καρτερία, εἰς πεῖσμα τῶν καιρῶν, κατὰ τάς βελτίους παραδόσεις τοῦ Τάγματος τῶν Σπουδαίων καί τοῦ Ἱεροῦ Κοινοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου.

Μακαριώτατε,

Ἡ Ἑλληνική Πολιτεία Σᾶς περιβάλλει μέ ἐκτίμηση καί πηγαῖο σεβασμό, ἀναγνωρίζοντας τό σημαντικότερο ἔργο πού ἐπιτελεῖτε, ἐπικεφαλῆς τῶν Μελῶν τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος καί εἶναι πάντα, εἰλικρινῆς καί σταθερός ἀρωγός καί συμπαραστάτης στόν ἀγῶνα σας, ἐκφράζοντας, ἄλλωστε, καί τήν ὁμόθυμη, πάνδημη καί ὁλόπλευρη στήριξη τῶν ὅπου Γῆς Ἑλλήνων, ὅπως ἀποδεικνύεται, κι ἀπό τή συρροή στούς Ἁγίους Τόπους εὐλαβῶν προσκυνητῶν ἀπό τόν Ἑλληνισμό, μετά τή δοκιμασία τῆς πρόσφατης πανδημίας.

Γιά τήν Ἑλλάδα, ἡ προσπάθεια, τῶν δικαίων καί προνομίων τοῦ παλαίφατου Ἑλληνορθόδοξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, ὅπως καί τοῦ Ἐθιμικοῦ Προσκυνηματικοῦ Καθεστῶτος, ἀποτελοῦν ἠθικό καί ἱστορικό χρέος καί ἀποστολή, στήν ὁποία ἔχουμε ταχθεῖ, μέ αἴσθηση εὐθύνης, καί ἔχοντας κατά νοῦ ὅτι, τό Ἱερό Καθίδρυμα ἀποτελεῖ κορυφαῖο σημεῖο ἀναφορᾶς γιά τίς ἠθικές καί πνευματικές ἀξίες τῆς Πίστης μας, σύμβολο, ἄρρηκτα συνυφασμένο μέ τήν Ἀγία Γῆ ὡς πηγὴ ζωῆς, ἐλπίδας καί ἀγάπης.

Σέ αὐτό τό πνεῦμα, ἡ Πατρίδα μας, ὡς ἐφάνη κι ἀπό τίς πρόσφατες ἐδῶ ἐπισκέψεις τῆς πολιτικῆς καί ὑπηρεσιακῆς μας ἡγεσίας καί δωρητῶν, μεριμνᾷ, ἀδόλως καί ἀκούραστα, γιά τήν ἐνίσχυση καί στερέωση τοῦ καθ' ἡμᾶς Πατριαρχείου καί τοῦ Ἱεροῦ Κοινοῦ τοῦ Παναγίου Τάφου στήν ὑψηλὴ ποιμαντική καί ἐθνική του ἀποστολή νά ἀποτελεῖ τόν θεματοφύλακα τῆς διαχρονίας τῆς Ἑλληνικῆς καί Ἑλληνορθόδοξης παρουσίας στήν Ἀγία Γῆ, ὡς μαρτυρεῖται κι ἀπό τήν ἐπιγραφή στό Ἱερό Κουβούκλιο τοῦ Παναγίου Τάφου, μετὰ τήν ἀνοικοδόμηση τοῦ 1810 «Κτῆμα καί ἀφιέρωμα τῷ Χριστῷ τῶν Ὀρθοδόξων Ρωμαίων».

Ἐκ μέρους τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας καί τῶν συναδέλφων πού ὑπηρετοῦν στό Γενικό Προξενεῖο τῆς Ἑλλάδος στὰ Ἱεροσόλυμα, εὐχόμαστε, ἐκ μέσης καρδίας, ὑπερ ὑγιείας, μακροημερεύσεως καί ἀπὸ Κυρίου στηρίξεως τοῦ ὑψηλοῦ πνευματικοῦ καί παρηγορητικοῦ ἔργου σᾶς ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ καθ' ἡμᾶς Πατριαρχείου, τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος, διακόνων καί φυλάκων τῶν Ἱερῶν Προσκυνημάτων τῆς Ἀγίας Γῆς καί τοῦ Ἑλληνορθόδοξου Ποιμνίου Σας”.

Προσεφώνησαν τόν Μακαριώτατον ἐπίσης ἐκπρόσωποι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Μόσχας καί Ρουμανίας καί τοῦ ἡμετέρου ποιμνίου, καί ἐκπρόσωποι τῶν Σχολῶν τοῦ Πατριαρχείου καί ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν Ἀναπληρωτῆς Γραμματεὺς π. Ἰωάννης Σάουκα καί ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Σώματος τῶν Προσκόπων καί ἄλλοι.

Τούτους ἡὐχαρίστησεν ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Κύριος ὁ θεὸς εὐλογητός, εὐλογητός Κύριος ἡμέραν καθ' ἡμέραν, κατευδῶσαι ἡμῖν ὁ θεὸς τῶν σωτηρίων ἡμῶν» (Ψάλμ, 67, 20), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμωδός.

Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐάγγελε Βλιώρα,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ θεανθρώπινος πόλις θεοῦ ζῶντος, τοὔτέστιν ἡ ἀγία τῶν Ἱεροσολύμων Ἐκκλησία, ἐορτάζει σήμερον τήν Δεκάτην Ἑβδόμην ἐπέτειον τῆς Ἐνθρονίσεως τῆς Ἡμετέρας Μετριότητος ἐπὶ τῷ Ἀποστολικῷ θώκῳ τοῦ ἀγίου καί δικαίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου καί πρώτου Ἱεράρχου αὐτῆς.

Ἡ ἐνθρονιστήριος αὕτη ἐπέτειος δέν ἀφορᾷ εἰς τήν ἀναξιότητα ἡμῶν ἀλλ' εἰς τήν «θεότευκτον σκηνήν», κατὰ Γρηγόριον Νύσσης, τόν ἱερόν δῆλον ὅτι θεσμόν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ στρατευομένης Ἐκκλησίας, τῆς ἀποτελούσης τό σῶμα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ θεοῦ Πατρός, Κυρίου δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Αὐτός γάρ ὁ θεὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Πατήρ τῆς δόξης ... ἔδωκε κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἣτις ἐστὶ τό σῶμα αὐτοῦ, τό πλήρωμα τοῦ τά πάντα ἐν πᾶσι

πληρουμένου» (πρβλ. Ἐφ. 1,17.23), κατά θεῖον Παῦλον.

Διό εὐγνώμονες ὄντες, κατήλθομεν μετά τῶν συνοδευόντων ἡμῖν τιμίων μελῶν τῆς Γεραρᾶς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, ἔνθα ἀνεπέψαμεν εὐχαριστήριον δοξολογίαν τῷ Ἀγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ «τῷ δόντι Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν ὑπέρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ὅπως ἐξέληται ἡμᾶς ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος αἰῶνος πονηροῦ κατά τό θέλημα αὐτοῦ» (πρβλ. Γαλ. 1,4).

Ἀκούοντες τῆς εὐαγγελικῆς φωνῆς τοῦ θεηγόρου Λουκᾶ: «Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καί παντί τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμεῖς τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τήν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καί θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διά τοῦ ἰδίου αἵματος» (Πράξ. 20,28), οὐκ ἐπαύσαμεν τήν μέριμναν ἡμῶν ὑπέρ τοῦ δοκιμαζομένου ἡμῶν ποιμνίου, τοῦ τελοῦντος ὑπό τήν ἄμεσον ἡμῶν Ἐκκλησιαστικήν δικαιοδοσίαν καί πνευματικήν εὐθύνην. «Εὐθύνετε τήν ὁδόν Κυρίου, λέγει ὁ Προφήτης Ἡσαΐας», (Ἰω. 1,23).

Ἐπ' οὐδενί ὠλιγωρήσαμεν τῆς τηρήσεως, τόσον τῶν πατρικῶν καί ἀποστολικῶν ἡμῶν παραδόσεων, ὅσον καί τῆς ἀδιαλείπτου λατρευτικῆς διακονίας τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, τῶν ἀψευδῶν δῆλον ὅτι μαρτυρίων τῆς πίστεως ἡμῶν, «ὅτι ἐξελέξατο Κύριος τήν Σιών, ἡρετίσατο αὐτήν εἰς κατοικίαν ἑαυτῷ» (Ψαλμ. 131,13), ἀλλ' οὐδέ καί τῶν ἀπαραγράπτων προνομίων καί κυριαρχικῶν δικαιωμάτων τοῦ εὐσεβοῦς καί βασιλικοῦ γένους τε καί ἔθνους τῶν Ρωμαίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν.

Οὐχ ἦττον στοιχοῦντες εἰς τό παράγγελμα τοῦ θεοῦ Παύλου «ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ἐδραῖοι γίνεσθε, ἀμετακίνητοι, περισσεύοντες ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Κυρίου» (Α΄ Κορ. 15,58) ἐξακολουθοῦμεν τῇ ὁδῷ τῆς δικαιοσύνης, τῇ ἀγαστῇ συνεργασίᾳ τῶν ἄλλων Χριστιανικῶν Κοινοτήτων, πρός πᾶσαν κατεύθυνσιν ἐπιτοπίως καί διεθνῶς ἀπαιτοῦντες σεβασμόν τοῦ ὑφισταμένου πολυθρησκευτικοῦ καί πολυεθνικοῦ καθεστῶτος, τόσον ἐπὶ τῶν Παναγίων Προσκυνημάτων, ὅσον καί ἐπὶ τοῦ διπλωματικοῦ «corpus separatum» τῆς Ἀγίας Πόλεως τῶν Ἱεροσολύμων.

Ὁμολογοῦμεν μετά τοῦ ἱερωτάτου Παύλου, «ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρός αἷμα καί σάρκα, ἀλλά πρός τās ἀρχάς, πρός τās ἐξουσίας, πρός τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρός τὰ πνευματικά τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφ. 6,12). Λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ γῆ τῆς Ἱερουσαλήμ ποτισμένη οὖσα μέ τό ἀπολυτρωτικόν αἷμα τοῦ Δικαίου, δῆλον ὅτι τοῦ Σταυρωθέντος καί Ἀναστάντος Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀποτελεῖ καταφύγιον παραμυθίας καί ἐλπίδος πάντων τῶν ἀνθρώπων ὡς κηρύττει ὁ σοφός Παῦλος λέγων: «ἀδύνατον ψεύσασθαι θεόν, ἰσχυράν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος» (Ἐβρ. 6,18) τοὔτέστιν Χριστόν.

Ἡ Μετριότης ἡμῶν μετά τῆς Γεραρᾶς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος, «ἀφορῶντες εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτὴν Ἰησοῦν» (Ἐβρ. 12,2) καί παραμένοντες ἀμετάθετοι εἰς τήν ὑπό τῆς θείας Προνοίας ἀνατεθεῖσαν ἡμῖν ἀποστολήν οὐδέν ἕτερον ποιοῦμεν εἰ μή τόν σωτήριον εὐαγγελισμόν τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης, τῆς δικαιοσύνης καί τῆς ἀπείρου φιλανθρωπίας τοῦ κενώσαντος ἑαυτόν καί γενομένου ὑπηκόου μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ, (πρβλ. Φιλιπ. 2,6-8).

Ἡ ἐνθρονιστήριος αὕτη δεκαεπταετής ἐπέτειος τῆς Ἡμετέρας Ταπεινότητος καλεῖ ἡμᾶς οὐχί εἰς «ὑψωμα ἐπαιρόμενον κατά τῆς γνώσεως τοῦ θεοῦ» (Β΄ Κορ. 10,5), ἀλλ' εἰς «ἐπίγνωσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ θεοῦ καί πατρός καί τοῦ Χριστοῦ, ἐν ᾧ

είσι πάντες οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως ἀπόκρυφοι» (Κολ. 2,3) κατὰ τόν σοφόν Παῦλον. Λέγομεν τοῦτο, διότι ὁ θρόνος τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν «πρωτοτόκων τῶν ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων» (Ἑβρ. 12,23). «Ὡς θεός ὁ Χριστός ἔχει αἰώνιον τόν θρόνον, ὡς δέ ἄνθρωπος, καὶ ἀρχιερεύς, καὶ ἀπόστολος τῆς ὁμολογίας ἡμῶν, ἀκούει, κάθου ἐκ δεξιῶν μου», λέγει ὁ Θεοδώρητος Κύρου. Κατὰ δέ τόν Κλήμεντα Ἀλεξανδρείας, «ὁ γινώσκων ἑαυτόν ἐστι θρόνος τοῦ Κυρίου» θρόνος δῆλον ὅτι χάριτος καὶ ἐλέους, κατὰ τόν Παύλειον λόγον, «προσερχόμεθα οὖν μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον καὶ χάριν εὖρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν» (Ἑβρ. 4,16).

Σχολιάζων ὁ ἅγιος Ἰππόλυτος τό χωρίον τοῦ Ἡσαΐου: «ἰδοὺ Κύριος κάθηται ἐπὶ νεφέλης κούφης καὶ ἥξει» (Ἠσ. 19,1) λέγει: «Κύριον δέ τόν Λόγον, νεφέλην δέ κούφην τό καθαρώτατον σκῆνος, [ἔφη] εἰς ὃ ἐνθρονισθεὶς ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἰσῆλθεν εἰς τόν βίον [τόν ἀνθρώπινον] σεῖσαι τήν πλάνην». Μέ ἄλλα λόγια ἡ σημερινή ἐνθρονιστήριος ἡμῶν ἐπέτειος ἀφορᾷ εἰς τόν ἐγκαινισμὸν τοῦ θρόνου τοῦ Χριστοῦ ἐντός τῶν καρδιῶν ἡμῶν, καὶ μάλιστα ἐν τῷ συγχρόνῳ ἡμῖν καιρῷ, τῆς «νέας τάξεως πραγμάτων», περί οὗ ὁ Θεοπέσιος Παῦλος προεῖπεν, «ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποὶ» (Β΄ Τιμ. 3,1). «Ἔσται γάρ καιρός ὅτε τῆς ὑγιαίνουσας διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται ... καὶ ἀπὸ μέν τῆς ἀληθείας τήν ἀκοήν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δέ τούς μύθους ἐκτραπήσονται» (Β΄ Τιμ. 4,2-3). «Τό γάρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας» (Β΄ Θεσ. 2,7).

Ἡμεῖς ἔχοντες ἐπίγνωσιν τῆς ἀσθενείας ἡμῶν, ὅτι «τά ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ θεός ἵνα καταισχύνῃ τά ἰσχυρά» (Α΄ Κορ. 1,27), οὐ παυόμεθα τοῦ ἔργου ἐπὶ τῆς Πατριαρχικῆς, ἡγουμενικῆς καὶ ποιμαντικῆς ἡμῶν διακονίας τοῦ ἀποστολικοῦ καὶ μαρτυρικοῦ θρόνου τοῦ ἁγίου καὶ δικαίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου. Ἀλλ' οὔτε καὶ πτοούμεθα, διότι ἔχομεν συλλειτουργοὺς καὶ συνκυρηναίους τούς σεβαστοὺς καὶ ἀγαπητοὺς ἐν Χριστῷ ἡμῖν Ἀγιοταφίτας ἀδελφούς, ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς, ἱερομονάχους, διακόνους καὶ μοναχοὺς τούς διακρινομένους διὰ τήν θυσιαστικὴν τοῦ Ἀγιοταφισμοῦ αὐταπάρνησιν καὶ τό ἐκκλησιαστικόν αὐτῶν φρόνημα, τήν ἐνότητα, δῆλον ὅτι καὶ ἀγάπην, κατὰ τήν προτροπὴν τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Ἰγνατίου Ἀντιοχείας: «πάντες οὖν ἐν ὁμονοίᾳ ἀλλήλους ἀγαπήσωμεν καὶ μηδεὶς κατὰ σάρκα βλεπέτω τόν πλησίον ἀλλ' ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Μηδὲν ἔστω ἐν ὑμῖν, ὃ δυνήσεται ὑμᾶς μερίσαι, ἀλλ' ἐνώθητε τῷ ἐπισκόπῳ, ὑποτασσόμενοι τῷ Θεῷ δι' αὐτοῦ ἐν Χριστῷ».

Ἐπ' ἀληθεία λέγομεν, ὅτι οὐ κρύπτομεν τήν ἀδημονίαν ἡμῶν, ἐπὶ τῇ ἐν τῷ σώματι τῆς Μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπικρατοῦση ἀκαταστασίᾳ καὶ διχοστασίᾳ. Διό καὶ ὁ Ἀρχιερατικός καὶ Πατριαρχικός θρόνος τῆς πόλεως, τῆς τῷ ἀπολυτρωτικῷ αἵματι τοῦ Βασιλέως Χριστοῦ ἡγιασμένης, οὐ σιωπῇσεται προσευχητικῶς ἐργάζεσθαι ὑπὲρ τῆς τηρήσεως τῆς ἐνότητος τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης (πρβλ. Ἐφ. 4,3).

Παρακαλέσωμεν τόν Θεόν τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως καὶ τόν Θεόν καὶ Πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα τό ἅγιον αὐτοῦ Πνεῦμα, τό Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, «ὁδηγήσῃ ἡμᾶς εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν» (πρβλ. Ἰω. 16,13), διὰ τῶν πρεσβειῶν τῆς ὑπερευλογημένης Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας καὶ τῶν ἱκεσιῶν τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Νεκταρίου Πενταπόλεως.

Ἡ δέ χάρις τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ἐνισχύῃ πάντα ἡμᾶς ἐν τῇ ἀποστολῇ ἡμῶν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ καὶ τῇ περιοχῇ ἡμῶν μαρτυρίας τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καὶ τῆς δικαιοσύνης.

Ἐπί δέ τούτοις, ἐπικαλούμεθα ἐπί πάντας τούς συμπροσευχηθέντας Ἡμῖν καί τούς διά τῆς παρουσίας αὐτῶν τιμήσαντας τήν Ἐνθρονιστήριον ταύτην ἑορτήν Ἡμῶν, δύναμιν τήν ἐξ ὕψους, τήν φωτιστικήν ἐνέργειαν τοῦ Παναγίου Τάφου, ὑπομονήν καί πᾶσαν παρά Θεοῦ εὐλογίαν. Θερμάς ἐκφράζομεν εὐχαριστίας πρός τόν Γέροντα Ἀρχιεπίσκοπον, Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχον, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῶν τιμίων μελῶν τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἀγιοταφίτικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος καί πρός πάντας τούς προσφωνήσαντας Ἡμᾶς, τόν Ἐκλαμπρότατον Γενικόν Πρόξενον τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐάγγελον Βλιώραν, τόν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Ἀλέξανδρον, ἀντιπρόσωπον τῆς Ἀδελφῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, διαβιβάσαντα Ἡμῖν τάς εὐχάς τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας κ.κ. Κυρίλλου, τόν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην π. Θεόφιλον, ἀντιπρόσωπον τῆς Ἀδελφῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας, διαβιβάσαντα Ἡμῖν τάς εὐχάς τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Ρουμανίας κ.κ. Δανιήλ, τόν Ἱερώτατον Μητροπολίτην Ναζαρέτ κ. Κυριακόν, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ ποιμνίου Ἡμῶν εἰς Ναζαρέτ, τόν Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Ἰόππης κ. Δαμασκηνόν, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ ποιμνίου Ἡμῶν εἰς Ἰόππην, τόν Αἰδεσιμώτατον π. Χαράλαμπον Μπαντούρ, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ Καθεδρικοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, τόν Ἱερώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Μαδάβων κ. Ἀριστόβουλον, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῆς ἐν Μπέρ Σέβα Ρωσοφώνου Κοινότητος, τόν Ἀρχιμανδρίτην Φιλόθεον, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῶν Κοινοτήτων τῆς περιοχῆς Ἄκκρης, τόν Αἰδεσιμώτατον Οἰκονόμον π. Σάββαν, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῆς Κοινότητος τοῦ χωρίου τῶν Ποιμένων, τόν Ἀναπληρωτήν Γραμματέα π. Ἰωάννην Σάουκα ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου των Ἐκκλησιῶν, τόν κ. Ὅδε Καουάς, ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῶν Ἀραβοφώνων Σχολῶν τοῦ Πατριαρχείου καί τήν κ. Παναγιώταν Καφετζῆ ὁμιλήσαντα ἐξ ὀνόματος τῆς Σχολῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καί ἅπαντας τούς μετασχόντας εἰς τόν ἑορτασμόν τοῦτον τῆς Ἐνθρονιστηρίου ταύτης ἐπετείου.

Εἰς ὑγιείαν πάντων ὑμῶν!

Τήν μεσημβρίαν παρετέθη τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ 28ΗΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1940 ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Παρασκευήν, 15^{ην} /28^{ην} Ὀκτωβρίου 2022, ἑωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἐθνική ἐπέτειος τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου 1940.

Κατά τήν ἡμέραν αὐτήν περί ὥραν 10.30 μ.μ. ἐτελέσθη Δοξολογία εἰς τό Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

Ἡ Δοξολογία αὐτή ἐτελέσθη ὡς εὐχαριστία πρός τόν Θεόν διά τήν βοήθειαν Αὐτοῦ εἰς τό ἔθνος ἡμῶν νά ἀποκρούσῃ καί νικήσῃ τάς Γερμανικάς Ναζιστικάς καί

Ιταλικές Φασιστικές δυνάμεις κατά τόν πόλεμον τοῦ 1944-1945, ὡς δέησις ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν ἀγωνισαμένων καί ἡρωϊκῶς πεσόντων εἰς τόν ἀγῶνα τοῦτον πατέρων ἡμῶν.

Τῆς Δοξολογίας προέστη ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συνιερουργούντων Αὐτῷ τῶν Ἀγιοταφитῶν Ἀρχιερέων καί Ἱερομονάχων καί διακόνων καί μετέχοντος τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα καί τοῦ προσωπικοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Γενικοῦ Προξενείου, Ἀγιοταφитῶν μοναχῶν, μελῶν τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας καί τοῦ Ἀραβοφώνου ποιμνίου τοῦ Πατριαρχείου.

Μετά τήν Δοξολογίαν ἠκολούθησε δεξίωσις εἰς τό Πατριαρχεῖον.

Ἐνταῦθα ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί:

“Ἐκλαμπρότατε Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐάγγελε Βλιώρα,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ ἑορτή τῆς ἐπετείου τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου τοῦ 1940 ἀποτελεῖ ἱερόν μνημόσυνον τοῦ ἱστορικοῦ ἀνεξιτήλου γεγονότος τῶν ὑπέρ τῆς ὑπερασπίσεως τῆς τιμῆς, τῆς ἐλευθερίας, καί τῆς ἐθνικῆς ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος τῶν πεσόντων πατέρων καί ἀδελφῶν ἡμῶν κατά τῆς ἀλαζόνης εἰσβολῆς τῶν στρατιωτικῶν δυνάμεων τοῦ Ναζισμοῦ καί τοῦ Φασισμοῦ.

Αἱ ὁμαδικαί καί ἐν ψυχρῷ ἐκτελέσεις ἀθῶν συνανθρώπων ἡμῶν, ἀνδρῶν καί γυναικοπαίδων, ἀλλά καί τά στρατόπεδα συγκεντρώσεως καί τῆς συστηματικῆς γενοκτονίας ἐκατοντάδων, χιλιάδων ἀνθρώπων εἶναι τά ἀδιάψευστα μαρτύρια τῶν ὑπό τοῦ διαβολικοῦ μίσους διακατεχομένων Ναζιστῶν. «Πᾶς ὁ μισῶν τόν ἀδελφόν αὐτοῦ ἀνθρωποκτόνος ἐστί», (Α΄ Ἰωάν. 3,15), λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ θεολόγος.

Διό καί ἡ Μετριότης ἡμῶν, συνοδευομένη ὑπό τῶν τιμίων μελῶν τῆς Γεραρᾶς Ἀγιοταφитικῆς ἡμῶν Ἀδελφότητος ὡς καί εὐσεβοῦς λαοῦ μετά τῶν παρεπιδημούντων προσκυνητῶν, κατήλθομεν εἰς τόν Πανίερον Ναόν τῆς Ἀναστάσεως, ἔνθα ἀνεπέμψαμεν εὐχαριστήριον δοξολογίαν «τῷ Ἀγίῳ Τριαδικῷ Θεῷ, τῷ διδόντι ἡμῖν τό νῆκος διά τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Πρβλ. Α΄ Κορ 15,57).

Προσέτι δέ ἐδεήθημεν ὑπέρ αἰωνίας μνήμης καί μακαρίας ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἡρωϊκῶς ἀγωνισαμένων καί δὴ τῶν ὑπέρ τῆς πίστεως καί τῆς πατρίδος τοῦ εὐλογημένου ἡμῶν γένους καί ἔθνους μαρτυρησάντων.

Ἡ βλασφημία πρὸς τό ἀνθρώπινον πρόσωπον, ἡ ἔκδηλος ἄνοια, ἡ ὑπερηφάνεια καί ἡ ἀφροσύνη τῶν Ναζιστῶν, τά πονηρά ταῦτα, τά προκαλέσαντα τόν Δεύτερον Παγκόσμιον Πόλεμον, δυστυχῶς οὐδένα ἐσυνέτισαν, ὡς λέγει καί ὁ ψαλμῳδός: «Κύριος ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διέκυπεν ἐπὶ τούς υἱούς τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἰδεῖν εἰ ἔστι συνιών ἢ ἐκζητῶν τόν θεόν· πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα ἠχρειώθησαν», (Ψαλμ. 13, 2-3).

Λέγομεν τοῦτο, διότι ἡ ἐπιδειχθεῖσα αὐτοθυσία τῶν Ἑλλήνων ἀγωνιστῶν εἰς τό πεδίον τῆς μετωπικῆς μάχης κατά τῶν ἀδιστάκτων εἰσβολέων ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν

ἀγρίων Βορειοηπειρωτικῶν βουνῶν, ἐφλέγετο ἀπό τό πῦρ τῆς ἀγάπης διὰ τήν πατρίδα καί τήν ἐλευθερίαν. Γενεσιουργός αἰτία τοῦ ἀξιοθαυμάστου ἡρωϊσμοῦ τῶν Ἑλλήνων ἦτο ἡ πίστις εἰς τόν θεόν καί εἰς τήν δύναμιν τῆς προσευχῆς.

Τό Ἑλληνοχριστιανικόν καί δὴ τό Ἑλληνορθόδοξον τοῦτο φρόνημα, τό ὁποῖον προβάλλει σήμερον ἡ πανηγυρική αὕτη ἐπέτειος τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου 1940 ἐθαύμασαν τά ἔθνη καί οἱ λαοί τῆς γῆς. Καί τοῦτο, διότι οἱ πολέμιοι ἡμῶν «συνεποδίσθησαν καί ἔπεσαν, ἡμεῖς δέ ἀνέστημεν καί ἀνωρθώθημεν», (Πρβλ. Ψαλμ. 19,9).

Ἡ ἐποποιία τοῦ 1940 ἀνεγνωρίσθη διεθνῶς ὡς ἐξέχον γεγονός τῆς παγκοσμίου ἱστορίας ἀφ' ἑνός καί διακεκριμένος σταθμός τῆς ἱστορικῆς πορείας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους ἀφ' ἑτέρου. Ἡ ἐποποιία τοῦ 1940 κατέδειξε μετὰ παρρησίας ὅτι «οὐ γάρ ἄδικος ὁ θεός», (Ἑβρ. 6-10) καί «ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τόν αἰῶνα», (Β' Κορ. 9,9).

Σήμερον ἡ ἀνθρωπότης ἀπειλεῖται ὑπό κεκαλυμμένων μορφῶν τοῦ Ναζισμοῦ καί τοῦ Φασισμοῦ, καί ἀναφερόμεθα εἰς τήν βιαίαν εἰσβολήν τῆς ἰδεολογίας τῆς καλουμένης «Νέας Τάξεως πραγμάτων», ὅπου μία διεθνῆς ἄρχουσα πολιτικῆς καί οἰκονομικῆς ὁμάς «σκολιῶν καί δισεστραμμένων», (Φιλιπ. 2,15), ἀνθρώπων –κατά Παῦλον- ἐπιβάλλουσιν καί νομιμοποιοῦσιν ἐν ὀνόματι τῶν ἀνθρωπίνων δῆθεν δικαιωμάτων τήν νοσηράν ἐθελοθρησκείαν αὐτῶν. Δέν λείπουν καί ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἀλλοιώνουν τήν ἱστορικὴν ἀλήθειαν, μειώνοντες οὕτω τήν ἠθικὴν ἀξίαν τῶν ἰδανικῶν, τά ὁποῖα ἀνέδειξαν τό ἀνεπανάληπτον ἔπος τοῦ 1940.

Διό καί καλούμεθα νά διαφυλάξωμεν τό ἔπος τοῦ 1940 ὡς ἱεράν παράδοσιν διὰ τὰς ἐπερχομένας γενεάς, ἀκούοντες εἰς τό παράγγελμα τοῦ σοφοῦ Παύλου λέγοντος: «Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε», (Α' Κορ. 16,13). Τήν παρακαταθήκην ταύτην τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καί ἱερᾶς παραδόσεως ὡς καί πολιτισμικῆς καί ἱστορικῆς κληρονομίας ἐπεσφράγισε τό θυσιαστικόν αἷμα τῶν μαρτύρων καί ἀγωνιστῶν τῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ καί τό ἀσάλευτον ἔθνικόν Ρωμαιο-Ὀρθόδοξον φρόνημα τοῦ λαοῦ κατὰ τῶν ἰσχυρῶν στρατιωτικῶν Γερμανικῶν δυνάμεων.

Κατακλείοντες ἀναβοήσωμεν:

Ζήτω τό «Ὅχι» τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου τοῦ 1940!

Ζήτω τό εὐσεβές Γένος τῶν Ρωμαίων!

Ζήτω ἡ Ἑλλάς!

Ζήτω ἡ Γεραρά Ἀγιοταφίτικὴ ἡμῶν Ἀδελφότης!".

Ὁ Γενικός Πρόξενος τῆς Ἑλλάδος ἀπήντησεν εἰς τό Μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς,

Σεβαστοὶ Πατέρες,

Αγαπητά παιδιά,

Αγαπητοί συνάδελφοι,

Κυρίες και κύριοι,

Με εθνική υπερηφάνεια, οι απανταχού Έλληνες, γιορτάζουμε σήμερα την επέτειο της 28ης Οκτωβρίου 1940, εστιακό σημείο μνήμης και τιμής για μία από τις ενδοξότερες στιγμές της σύγχρονης Ιστορίας μας που συμπυκνώνει τις μνήμες, τα βιώματα και τις αξίες που καθοδηγούσαν πάντοτε τον εθνικό μας βίο.

Η σημερινή επέτειος της 28ης Οκτωβρίου 1940, 82 χρόνια από εκείνη την ένδοξη στιγμή που αποτελεί σημείο αναφοράς για τον απανταχού Ελληνισμό, μας δίνει την ευκαιρία να ανακαλέσουμε στη σκέψη και στην καρδιά μας τη γενιά των ανδρών, των γυναικών και των παιδιών που γέμισαν την συλλογική μας Ιστορία με αμέτρητες σελίδες ηρωισμού, αυταπάρνησης και αυτοθυσίας.

Στα βουνά της Ηπείρου, στις χαράδρες της Αλβανίας, στα Οχυρά της Μακεδονίας, στα νερά του Αιγαίου, της Μεσογείου και του Ατλαντικού, στη Μέση Ανατολή, στην κατεχόμενη Ελλάδα, σε όλα τα «μέρη όπου δεν είχε καθημερινές και σκόλες», σύμφωνα με τον Οδυσσέα Ελύτη, οι Έλληνες, έδωσαν ό,τι πιο πολύτιμο είχαν για να διαφυλάξουν την εθνική μας ανεξαρτησία και ακεραιότητα, διαχρονικά ιδανικά όλων των Αγώνων του Έθνους από το 1821, μέχρι και σήμερα.

Ο Γιώργος Σεφέρης, αποσπασθείς από το Υπουργείο Εξωτερικών στη Διεύθυνση Εξωτερικού Τύπου στο αρμόδιο υφυπουργείο, κατέγραψε στο ημερολόγιο του την ιστορική εκείνη μέρα, ως ακολούθως: *«Κοιμήθηκα δύο το πρωί, διαβάζοντας Μακρυγιάννη. Στις τρεις και μισή μια φωνή μέσα από το τηλέφωνο με ξύπνησε: «Έχουμε πόλεμο». Τίποτε άλλο, ο κόσμος είχε αλλάξει. Η αυγή, που λίγο αργότερα είδα να χαράζει πίσω από τον Υμηττό, ήταν άλλη αυγή: άγνωστη. Περιμένει ακόμη εκεί που την άφησα. Δεν ξέρω πόσο θα περιμένει, αλλά ξέρω πως θα φέρει το μεγάλο μεσημέρι.»*

Και το «μεγάλο μεσημέρι» ένωσε και συνέγειρε ολόκληρη την Ελλάδα. Οργανισμοί, φορείς, πνευματικά ιδρύματα, η Εκκλησία, απλοί πολίτες, γέροι, γυναίκες, παιδιά, όλοι συμμετέχουν άμεσα στην τιτάνια προσπάθεια για την ενίσχυση του μετώπου. Όπως γράφει η ιστορικός Μαρίνα Πετράκη: *«με ενθουσιασμό και πάθος, που συνδαύλιζαν οι σημαίες, τα πολεμικά εμβλήματα και η φωνή του εκφωνητή στο ραδιόφωνο, [οι Έλληνες] ντύνονται στο χακί και ξεκινούν για το μέτωπο, ωσάν να πηγαίνουν σε γιορτή. Και ήταν πράγματι γιορτή. Η πιο λαμπρή γιορτή της νεότερης ελληνικής Ιστορίας. Αν και είχαν στη διάθεσή τους πέντε ημέρες για να παρουσιαστούν, το ογδόντα τοις εκατό παρουσιάστηκε την πρώτη μέρα».*

Ο Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και Πάσης Ελλάδος Χρύσανθος, σε μήνυμά του την 28^η Οκτωβρίου 1940, εμπυχνώνει τους Έλληνες, θυμίζοντάς τους τη δύναμη της πίστης και της προσευχής.

«Ἡ Ἐκκλησία πέποιθεν ὅτι τά τέκνα τῆς Πατρίδος, εὐπειθῆ εἰς τό κέλευσμα Αὐτῆς καί του Θεοῦ, θά σπεύσουν ἐν μιᾷ ψυχῇ καί καρδίᾳ ν' ἀγωνισθοῦν ὑπέρ βωμῶν καί ἐστιῶν καί τῆς Ἐλευθερίας καί τιμῆς καί θά συνεχίσουν οὕτω τήν ἀπ' ἀπ' αἰώνων πολλῶν ἀδιάκοπον σειράν τῶν τιμίων καί ἐνδόξων ἀγώνων [...]. Καί μή φοβούμεθα ἀπό τῶν ἀποκτεινόντων τό σῶμα, τήν δέ ψυχὴν μή δυναμένων ἀποκτεῖναι, [Ματθ.

10-28]. Ἐπιρρίψωμεν ἐπὶ Κύριον τὴν μέριμναν ἡμῶν καὶ Αὐτός θά εἶναι βοηθός καὶ ἀντιλήπτωρ ἐν τῇ ἀμύνῃ κατὰ τῆς ἀδίκου ἐπιθέσεως τῶν ἐχθρῶν. Οὗτοι ἐν ἄρμασι καὶ οὗτοι ἐν ἵπποις, ἡμεῖς δέ ἐν ὀνόματι Κυρίου τοῦ θεοῦ καὶ ἐν τῇ γενναιότητι καὶ ἀνδρείᾳ μεγαλυνθησόμεθα.»

Ἡ πολεμικὴ ατμόσφαιρα δημιουργεῖ μιὰ πρωτοφανή ἀμιλλα, που παρακινεῖ καὶ συνεπαίρνει μιὰ τεράστια στρατιὰ ἀμάχων στα μετόπισθεν, που πολεμὰ δίπλα στὴ στρατευμένη δύναμη τῆς πρώτης γραμμῆς, δημιουργώντας μιὰ ανεπανάληπτη στιγμή στὴν ἐλληνικὴ Ἱστορία.

Σε ὅλους, τοὺς γνωστοὺς καὶ τοὺς ἀγνωστούς, στρατιῶτες καὶ πολῖτες, που υπερασπίστηκαν με ἡρωισμό, αὐταπάρνηση, αὐτοθυσία καὶ ἀνδρεία τὴν ἐθνικὴ μας αξιοπρέπεια στὴ διάρκεια τοῦ πολέμου καὶ αργότερα, στα χρόνια τῆς σκληρῆς κατοχῆς, μέχρι τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Ελλάδας. κλίνουμε εὐλαβικά τὸ γόνυ.

Ὡς Ἕλληνες που ἔχουμε τὸ προνόμιο καὶ τὴν εὐθύνη νὰ εγκαταβιούμε ἢ νὰ υπηρετούμε στὴν Ἀγία Γη, ἀνακαλούμε, σήμερα, με συγκίνηση, στὴ μνήμη μας, τοὺς ογδόντα πεσόντες που ἄφησε ἡ Ελλάδα σ' αὐτὰ τὰ χῶματα, στὴ διάρκεια τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, στα Κοιμητήρια τῆς Χάιφα, τῆς Ρέμλης καὶ στὴν πόλη τῆς Γάζας.

Τὸ Αεροδρόμιο τοῦ Ἀκίρ, πλησίον τῆς πόλης Ρέμλη, ἦταν καὶ ἡ κοιτίδα γιὰ τὴν ἀναγέννηση τῆς Πολεμικῆς μας Αεροπορίας στὴ Μέση Ἀνατολή τὸ Σεπτέμβριο τοῦ 1941.

Δεν θὰ πρέπει, ἄλλωστε, νὰ λησμονοῦμε ὅτι, ὅταν οἱ τύχες τοῦ Πολέμου ἐμφανίζονταν ἀρνητικὲς γιὰ τὸ Συμμαχικὸ Ἀγῶνα, τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὸ Γενικὸ Προξενεῖο τῆς Μητροῦς Πατρίδος στὴν πόλη αὐτὴ ἀπετέλεσαν, ἀπὸ τὸν Ἰούνιο μέχρι καὶ τὸν Αὐγούστο τοῦ 1942, τὴν ἐδρὰ τῆς Κυβέρνησης τῆς Ελευθέρης Ελλάδας, με τὸν μακαριστὸ Πατριάρχη Τιμόθεο, τὴν Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότητα καὶ τὸν Ἑλληνισμό τῆς πόλης, στὴν πλειοψηφία τοὺς πρόσφυγες Μικρασιάτες νὰ προσφέρουν κάθε δυνατὴ ἀρωγή, στὸν Ἀντιπρόεδρο τῆς Κυβέρνησης Παναγιώτη Κανελλόπουλο, στα μέλη τῆς Κυβέρνησης, στοὺς αξιωματικούς καὶ στα στελέχη τῶν Ἐνόπλων μας Δυνάμεων, σε υπηρεσιακοὺς παράγοντες, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Γιώργος Σεφέρης καὶ σε πρόσφυγες, ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια καὶ τὸ Κάιρο, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὁ συγγραφέας Στρατῆς Τσίρκας.

Ἡ ἐθνικὴ ἐπέτειος τῆς 28^{ης} Ὀκτωβρίου δεν μαρτυρεῖ ἀπλῶς ἓνα ἱστορικὸ γεγονός, ἀλλὰ φανερώνει τὴ συλλογικὴ μας ταυτότητα βασισμένη στὶς πανανθρώπινες ἀξίες: τὴ δημοκρατία, τὴν ἀγάπη γιὰ τὴν ἐλευθερία, τὴν ἐθνικὴ αξιοπρέπεια, τὴν προσήλωση στὴν ἐκτέλεση τοῦ καθήκοντος καὶ τὴ συνειδητοποίηση τοῦ χρέους ἀπέναντι στὴν Ἱστορία.

Μακαριώτατε,

Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς,

Σεβαστοὶ Πατέρες,

Ἀγαπητὰ παιδιὰ,

Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι,

Κυρίες και κύριοι,

Σε καιρούς δύσκολους και ιδιαίτερα συγκρουσιακούς, το Παλαίφατο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων και η Αγιοταφίτικη Αδελφότητα, μαρτυρούν και ενισχύουν το Αναστάσιμο Μήνυμα και τη διαχρονία της ορθοδόξου Πίστεως μας και της παρουσίας του Ελληνισμού στην Αγία Γη.

Το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, ως ο κατ' εξοχήν εκφραστής της Ορθοδόξου πίστεως και της Ελληνικής παραδόσεως παραμένει, ανά τους αιώνες, ζωντανό παράδειγμα θεοφόρου ζωής, πίστεως και ελπίδας και θεματοφύλακας των ηθικών και πνευματικών μας αξιών.

Στην εποχή μας, όπως και σε κάθε άλλη, η εθνική ενότητα και η εγρήγορση, η προσήλωση στις ηθικές και πνευματικές αξίες της ορθόδοξης πίστης μας και στα ιδανικά της ελευθερίας και της δημοκρατίας, αποτελούν βασικά εφόδια για την αποτελεσματική απόκρισή μας στις περιστάσεις.

Η επέτειος της 28ης Οκτωβρίου 1940 μας υπενθυμίζει πως η ομοψυχία, και η ισχυρή θέληση του ελληνικού λαού να διατηρήσει την ελευθερία και την εθνική υπερηφάνειά του, καθόρισαν και την νικητήρια έκβαση του αγώνα αυτού.

Με τις σκέψεις αυτές, καλώ όλους να αναφωνήσουν:

Ζήτω η 28η Οκτωβρίου 1940!

Ζήτω η Ελλάδα!»

Τό απόγευμα της ίδιας ημέρας έλαβε χώραν σχολική τελετή εις τήν Πατριαρχικήν Σχολήν επί τοῦ λόφου Σιών.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΣΥΓΚΟΜΙΔΗ ΕΛΑΙΟΚΑΡΠΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΜΟΝΗΝ ΜΑΡΘΑΣ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑΣ ΒΗΘΑΝΙΑΣ

Ἡ ιστοσελίς τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων διαβιβάζει τάς εὐχαριστίας τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος πρὸς τό Ἑλληνικόν Γενικόν Προξενεῖον τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα διὰ τήν συνδρομήν αὐτοῦ εἰς τό ἐπίπονον ἔργον τῆς συγκομιδῆς τῶν ἐλαίων ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Μάρθας καί Μαρίας τῶν ἀδελφῶν τοῦ Λαζάρου εἰς Βηθανίαν καί παραθέτει τήν κάτωθι ἀποσταλεῖσαν δήλωσιν τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα:

«Τό Γενικό Προξενεῖο τῆς Ἑλλάδος συμμετεῖχε καί φέτος ἐθελοντικά στή μακραίωνα ἐδῶ παράδοση συλλογῆς ἐλαιοκάρπου στήν Ἱερά Μονή Μάρθας καί Μαρίας τοῦ καθ' ἡμᾶς Πατριαρχείου στή Βηθανία, ὅπου βρίσκεται τό πρῶτο μνημα τοῦ Λαζάρου.

Εὐχαριστοῦμε τὴν Α.Θ.Μ. τὸν Πατέρα ἡμῶν καὶ Πατριάρχη Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλο γιὰ τὴν εὐλογία Του, τὸν Πανοσιολογιώτατο Ἀρχιμαδρίτη Ἐπιφάνιο, τὴν Ἡγουμένη Γερόντισσα Εὐπραξία καὶ τίς Μοναχές πού διακονοῦν τό Προσκύνημα αὐτό, γιὰ τὴν ἀπαράμιλλη φιλοξενία τους καὶ τὴν εὐκαιρία πού μᾶς ἔδωσαν νά συνδράμουμε τό ἔργο τους.

Εὐχαριστίες ἀπευθύνονται, ἐπίσης, στὸν Ἐπικεφαλῆς τοῦ Γραφείου Ἀντιπροσώπευσης τῆς Ἀργεντινῆς στή Ραμάλλα στήν οἰκογένειά του, στό προσωπικό τῆς Ἀρχῆς μᾶς καὶ τὰ μέλη τῶν οἰκογενειῶν τους καὶ στοὺς Ἑλλήνες πού διαβιοῦν ἐδῶ ἢ ὑπηρετοῦν σέ Διεθνεῖς Ὄργανισμούς, οἱ ὁποῖοι ἐθελοντικά συμμετεῖχαν στό ἔργο αὐτό».

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΩΝ ΕΓΚΩΜΙΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τό Σάββατον, 14^η/27^η Αὐγούστου 2022, Παραμονήν τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως, ἔλαβε χώραν μετὰ ἀπό ἀγρυπνίαν εἰς τὴν ὁποίαν προεξῆρξεν ὁ Τελετάρχης Ἀρχιμανδρίτης π. Βαρθολομαῖος ἡ τελετή τῶν Ἐγκωμίων τῆς Θεοτόκου, μοναδική τῆς Ἐκκλησίας Ἱεροσολύμων, εἰς Γεθσημανὴν εἰς τὸν Ναόν τῆς Κοιμήσεως, ἐν ᾧ τό Θεομητορικόν Μνήμα.

Διὰ τὴν τελετὴν ταύτην μετέβη ἐκ τοῦ Πατριαρχείου ἡ Ἀγιοταφίτικὴ Ἀδελφότης ἐν συνοδείᾳ διὰ τῆς ὁδοῦ τοῦ Μαρτυρίου πεζῇ, καὶ μετὰ μικράν ἀνάπαυσιν εἰς τό ἡγουμενεῖον, ἤρξατο ἀπὸ τῆς Αὐλῆς τοῦ Ναοῦ ἡ ὑποδοχὴ μετὰ λαμπάδων καὶ θυμιάματος καὶ ψαλμωδίας «Ἐν τῇ γεννήσει τὴν παρθενίαν ἐφύλαξας...».

Ἡ τελετὴ τῶν Ἐγκωμίων ἐτελέσθη εἰς τό κέντρον τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ἔναντι τοῦ Θεομητορικοῦ Μνήματος, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ τοῦ Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συνιερουργούντων Αὐτῷ Ἀγιοταφιτῶν Ἀρχιερέων καὶ Ἱερομονάχων παρουσίᾳ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα καὶ συμφώνως πρὸς τό Τυπικόν αὐτῆς, τό ὁποῖον ὀρίζει αὐτὴν εἰς τρεῖς στάσεις:

Α. «Ἡ Ἀγνή ἐν τάφῳ κατετέθης, βαβαί...»

Β. «Ἄξιόν ἐστιν μεγαλύνειν σε τὴν Θεοτόκον...»

Γ. «Αἱ γενεαὶ πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ σου προσάγουσι, Παρθένε...»

μετὰ θυμιάματος εἰς τό ἐσωτερικόν τοῦ Τάφου καὶ περίξ τοῦ Ναοῦ ἐσωτερικῶς καὶ τῶν παρεκκλησιῶν αὐτοῦ.

Ἄμα τῇ συμπληρώσει τῆς Γ' στάσεως καί μετά τά Εὐλογητάρια ἐκήρυξε τόν λόγον ὁ Γέρων Ἀρχιεπίσκοπος Σερβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος, ἔχοντα ὡς ἔπεται:

«Μακαριώτατε Πάτερ καί Δέσποτα,

Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,

Ἐκλαμπρότατε κ. Γενικέ Πρόξενε τῆς Ἑλλάδος,

Σεβαστοί Πατέρες,

Χριστεπώνυμο πλήρωμα,

Συνηγμένοι σήμερα, Παραμονή τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου γύρω ἀπό τό σεπτό μνημεῖό της, ἀναμνησκόμεστε ὄχι μόνο ὅσα συνδέονται μέ τήν Κοίμησή της ἀλλά καί ὅλα ὅσα ἀπαρχῆς συνδέονται μέ τό ἄχραντο πρόσωπό της. Ἀναμνημονεύομε ὅλα ὅσα παρέλαβε ἀπό ἐκείνη καί ἀπό τούς ἁγίους ἀποστόλους ἡ Ἐκκλησία καί διδάσκει σέ ἐμᾶς διὰ τῶν ἁγίων Θεοφόρων Πατέρων της. Χαράσσομε ἐκ νέου στή μνήμη μας ὅτι ἡ Θεοτόκος ἦταν δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τούς ἄτεκνους καί θεοσεβεῖς γονεῖς της Ἰωακείμ καί Ἄννα καί πρὸς τήν ἀνθρωπότητα ὅλη. Ὅτι ἦτο καρπὸς τῆς φυσικῆς συζυγικῆς συναφείας των καί ὅτι ἡ σύλληψή της δέν ἦταν ἄσπιλος, δέν ἦταν δηλαδή ἀπηλλαγμένη τοῦ Προπατορικοῦ ἁμαρτήματος καί τῶν συνεπειῶν του, πού εἶναι ὁ θάνατος. Ἡ Θεοτόκος ἔφερε ὡς κληρονομία ἀπὸ τόν Προπάτορα μόνο τό Προπατορικό ἁμάρτημα καί δέν εἶχε καμμία προσωπική ἁμαρτία οὔτε καί διάθεση καί κλίση γι' αὐτή. Γιά τήν ὑπερβάλλουσα καί ὑπερέχουσα αὐτῇ τοῦ βίου καθαρότητα, ἀγνότητα καί ἀγιότητα ὁ Θεὸς τήν ἐπέλεξε, τήν προόρισε νά γίνεи δοχεῖο τῆς χάριτός Του. Εὐδοκία καί προνοία τοῦ Θεοῦ τριετίζουσα οὔσα ἐφυλάχθη στά Ἅγια τῶν Ἀγίων τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος καί παρεδόθη ἔπειτα ἀπὸ τούς ἱερεῖς στό σῶφρονα καί δίκαιο Ἰωσήφ γιά φύλαξη τῆς παρθενίας της.

«Ὅταν ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου», ὁ Θεὸς τήν κάλεσε νά γίνεи συνεργός Του στό ἔργο τῆς ἀναπλάσεως, ἀναγεννήσεως, ἀνακαινίσεως καί σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. Τήν προσεφώνησε διὰ στόματος τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ στή Ναζαρέτ μέ τήν προσφώνηση πού οὐδεὶς θνητὸς ἤκουσε ποτέ, «χαῖρε κεχαριτωμένη» καί τῆς εἶπε ὅτι «συλλήψη ἐν γαστρί καί τέξῃ Υἱόν», ὅτι δηλαδή θά γίνεи μητέρα τοῦ συνανάρχου μονογενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου Του. Στό ἐρώτημά της «πῶς ἔσται τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω», ἔλαβε τήν ἀπάντηση ὅτι: «Πνεῦμα Ἅγιον ἐπιλεύσεται ἐπὶ σέ καί δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σε». Ὅταν μέ ἐμπιστοσύνη, ἐλεύθερη καί ἀδιάκριτη ὑπακοή ἐκείνη ἀπήντησε «ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατὰ τό ρῆμά Σου», τότε ἐδάνεισε τή σάρκα της στό Θεό, «σύν τῇ ἀσωμάτῳ φωνῇ» ὁ ἀσώματος ἐσωματώθη, ὁ ἄσαρκος ἐσαρκώθη, τό δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἀγίας Τριάδος, Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐνηνθρώπησε, Θεὸς ὢν ἔγινε καί ἄνθρωπος, Θεάνθρωπος, «ἐν μιᾷ τῇ ὑποστάσει καί δύο ταῖς φύσεσι, θελήσει καί ἐνεργείαις».

Πῶς συνέβη τοῦτο; «Οὐ φέρει τό μυστήριον ἔρευναν». Πάντως τῇ θείᾳ δυνάμει καί ἐνεργείᾳ. «Ὡς οἶδεν, ὡς ἠθέλησε καί ὡς ἠϋδόκησεν». Συνέβη, ὅπως εἶπεν ὁ Ἀρχάγγελος στήν Παρθένο, «Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ... καί τό γεννώμενον ἅγιον κληθήσεται Υἱὸς Θεοῦ». Ὅπως βεβαιώνει ὁ Εὐαγγελιστῆς τῆς ἀγάπης. «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο». Ὅπως ἐξ ἀποκαλύψεως μᾶς παραδίδει ὁ Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, ὅτι «ὁ Θεὸς ἐξαπέστειλε τόν Υἱόν Αὐτοῦ γενόμενον ἐκ γυναικός, ἐξ ἧς τό κατὰ

σάρκα ὁ Χριστός». Ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία σέ ὅλους τούς ἀριστουργηματικούς ὕμνους τῶν θεοφόρων ποιητῶν ἀγίων Πατέρων της καί κυρίως στό δοξαστήριο γιά τήν Παρθένο ὕμνο τῆς λειτουργίας τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, «ἐπί σοί χαίρει κεχαριτωμένη πᾶσα ἡ κτίσις, ἀγγέλων τό σύστημα καί ἀνθρώπων τό γένος... τήν γάρ σήν μήτραν θρόνον ἐποίησε καί τήν σήν γαστέρα πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο, ἐξ ἧς θεός ἐσαρκώθη καί παιδίον γέγονεν ὁ πρό αἰώνων ὑπάρχων θεός ἡμῶν».

Στή βασιλεύσα καί κυφορήσασα τό ὑπερφυές μυστήριο τοῦτο, παρθενία καί μητρότητα δέν ἀντιτίθενται ἀλλήλαις, ἀλλά συναντῶνται καί συζεύγνυνται. Καθώς ψάλλει ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ μελωδός, στό πρόσωπο τῆς ἀχράντου Παρθένου «νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὅροι, νικῶνται οἱ ὅροι τῆς φύσεως, παρθενεύει γάρ τόκος», γίνεται γέννησις ἐκ Παρθένου». Παρομοίως οἱ ὅροι τῆς φύσεως νικῶνται καί κατά τήν ἔξοδό της ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, γιατί «τῇ ζωῇ προμνηστεύεται θάνατος», ὁ θάνατος μνηστεύεται, ἀρραβωνίζεται τή ζωή», γίνεται «διαβατήριο» γιά τήν αἰώνια ζωή. «Ἡ μετά τόκον Παρθένης, εἶναι καί μετά θάνατον ζωᾶσα». «Διά τοῦ θανάτου πρός τήν ζωήν μεταβέβηκεν, ἡ τήν ζωήν τεκοῦσα τήν ἐνυπόστατον». Μετά τόν ἐνταφιασμό της «Γεθσημανῇ τῷ χωρίῳ» ἀπό τούς «θεαρχίῳ νεύματι συναθροισθέντας ἀποστόλους ἐπί τῇ ἀθανάτῳ αὐτῆς Κοιμήσει», ὁ Υἱός της, ὅπως ψάλλει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, «ἀπονέμων αὐτῇ τά ὑπέρ φύσιν, ὅπως ἐν τῷ τίκτειν ἐφύλαξεν αὐτήν Παρθένον, οὕτως καί ἐν τῷ τάφῳ τό σῶμα διετήρησεν ἀδιάφθορον καί συνεδόξασε θεία μεταστάσει».

Τήν ἀλήθεια αὕτη ἐκφράζει καί τό Κοντάκιο τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως, «Τήν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον θεοτόκον καί προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα τάφος καί νέκρωσις οὐκ ἐκράτησε, ὡς γάρ ζωῆς μητέρα πρός τήν ζωήν μετέστησεν ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον». Ὁ τάφος ἐφιλοξένησε ἀλλά δέν ἐκράτησε τό θεοδόχο σκήνωμα τῆς θεοτόκου. Ἀγιάστηκε ὅμως ἀπό αὐτό καί ἀγιάζεται ἀπό τήν καθ' ἡμέραν θεία Λειτουργία, ἡ ὁποία προσφέρεται ἐπ' αὐτοῦ. Στόν τάφο τοῦτο, τόν ὁποῖο ὡς τιμαλφές προσκυνηματικό κειμήλιο διαφυλάσσει διά μέσου τῶν αἰώνων τό Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων καί ἡ Ἀγιοταφίτικῇ Ἀδελφότης, μᾶς προτρέπει νά σπεύσωμε ὁ κατ' ἐξοχήν ὑμνητής Πατήρ τῆς Ὑπεραγίας θεοτόκου Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, «Δεῦτε οἱ πιστοί τῷ τάφῳ προσέλθωμεν τῆς θεομήτορος καί περιπτυσώμεθα καρδίας χεῖλη ὅμματα μέτωπα, εἰλικρινῶς προσάπτοντες καί ἀρυσώμεθα ἱαμάτων ἄφθονα χαρίσματα».

Παρόμοια καί ἐμεῖς στήν αὐριανή «εὐσημον κλητήν ἡμέραν τῆς μεταστάσεως», ὅπως τήν ὀνομάζει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, καί στή σημερινή κατανυκτική ἐξόδιο τελετή αὕτη, τῆς ὁποίας προΐσταται ὁ Προκαθήμενος τῆς Σιωνίτιδος Ἐκκλησίας Μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ. Θεόφιλος, ἅς γονατίσωμε εὐλαβικά πρό τοῦ κενοῦ θεομητορικοῦ μνημείου καί ἅς προσευχηθοῦμε στή μεταστάσα στούς οὐρανούς πρό τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως καί καθημένη ἐκ δεξιῶν τοῦ Σωτῆρος καί ἔχουσα παρρησία πρός Αὐτόν νά πρεσβεύει ὑπέρ ἀφέσεως τῶν ἁμαρτιῶν μας, ὑπέρ καθάρσεως τῶν ψυχῶν μας ἀπό τῶν προσωπικῶν παθῶν μας, ὑπέρ ἰάσεως τῶν ἀθενειῶν μας, ὑπέρ θεραπείας τῶν πληγῶν τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν πληγῶν τῶν Ὁρθοδόξων κρατῶν, ὑπέρ ἀγαθῆς καταστάσεως τοῦ σύμπαντος κόσμου, ὑπέρ εἰρηνεύσεως τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, ὑπέρ παύσεως τῶν ἀδίκως ἀνά τόν κόσμο διεξαγομένων ἀπηνῶν καταστροφικῶν θανατηφόρων πολέμων, ὑπέρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν κεκοιμημένων θυμάτων αὐτῶν, ὑπέρ προστασίας καί ἀνακουφίσεως τῶν ἐν ζωῇ θυμάτων αὐτῶν, πληγωμένων, ἀστέγων, ἐκτοπισμένων καί προσφύγων καί ὑπέρ μετατροπῆς τῆς γῆς καί πάλιν σέ παράδεισο, στόν ὁποῖο θά εἶναι ἐμφανεῖς οἱ καρποί τῆς προσευχῆς, «ἐλθέτω ἡ βασιλεία Σου, γεννηθήτω τό θέλημά Σου».

Ἠκολούθησαν οἱ Αἱνοί, ἡ Δοξολογία καί ἡ περιφορά τοῦ Ἐπιταφίου ἄνω ἐς τήν εἴσοδον τοῦ Ναοῦ, ἡ δέησις καί ἡ τοποθέτησις αὐτοῦ πρό τοῦ θεομητρικοῦ Μνήματος, πρό τῆς εἰκόνος τῆς Πλατυτέρας Ἱεροσολυμιτίσεως, ἄχρι τῆς Ἀποδόσεως ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως, τήν 23^{ην} Αὐγούστου.

Μετά τήν τελετήν ὁ ἡγούμενος Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ παρέθεσε νηστήσιμον κέρασμα ἀναψυχῆς ἐκ σταφυλῶν καί ἄλλων ὀπωρῶν εἰς τό ἡγουμενεῖον.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΧΟΖΕΒΙΤΟΥ

Τήν Τετάρτην, 28^{ην} Ἰουλίου/ 10^{ην} Αὐγούστου 2022, ἐωρτάσθη ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νέου Χοζεβίτου, τοῦ ἐκ Ρουμανίας, εἰς τήν Ἱεράν Μονήν τῆς μετανοίας αὐτοῦ Ἁγίου Γεωργίου καί Ἰωάννου τῶν Χοζεβιτῶν.

Τόν ὅσιον Ἰωάννην ἐνέταξεν εἰς τό Ἀγιολόγιον αὐτῆς ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων διά Συνοδικῆς ἀποφάσεως αὐτῆς καί δι' εἰδικῆς τελετῆς ἀγιοκατατάξεως εἰς τήν Ἱεράν Μονήν Χοζεβᾶ τήν 18^{ην} / 31^{ην} Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 2016, ὀριζομένης τῆς 28^{ης} Ἰουλίου ὡς ἡμέρας τῆς μνήμης αὐτοῦ.

Κατά τό ἔτος τοῦτο ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου Ἰωάννου ἐωρτάσθη εἰς ὁλονύκτιον ἀγρυπνίαν, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τῶν Ἱερομονάχων Γέροντος Καμαράση Ἀρχιμανδρίτου π. Νεκταρίου, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Ἰωάννου καί Ἀβραάμ τοῦ Πατριαρχείου τῆς Ρουμανίας, τοῦ Ἱερομονάχου τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτου π. Χρυσογόνου, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου, ψαλλόντων τῶν μοναχῶν τῆς Ἀδελφότητος.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὠμίλησεν ἡ Α.Θ.Μ. διά τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Φῶς ἀνέτειλε τῷ δικαίῳ καί τοῖς εὐθέσι τῇ καρδίᾳ εὐφροσύνη» (Ψαλμ. 96,11), ἀναφωνεῖ ὁ ψαλμῳδός.

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς προσκυνηταί,

Ἡ θεία καί χάριτος ἔμπλεως μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Νέου Χοζεβίτου, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ ταύτῃ, ἵνα εὐχαριστιακῶς δοξάσωμεν τόν δοξάσαντα τόν ὅσιον αὐτοῦ κατά τό εἰρημένον ὑπό τοῦ σοφοῦ

Παύλου: «οὐς δέ ἐδικαίωσε, τούτους καί ἐδόξασε», (Ρωμ. 8,30).

Ὁ Πατήρ ἡμῶν Ἰωάννης, κινούμενος ἀπό τόν ἱερόν πόθον διά τήν ζωήν τῆς ἐρήμου, ἐγκατέλιπε τήν πατρίδα αὐτοῦ Ρουμανίαν καί κατεσκήνωσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ Ἰορδάνου, ἔνθα καί τά ἀσκητήρια τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Χοζεβίτου. «Εγώ», λέγει ὁ ὅσιος Ἰωάννης, «δέν ἤθελα ἀξιώματα, οὔτε πλοῦτο ἐπεθύμησα. Μόνο τόν πόθο γιά τήν ἔρημο τόν εἶχα πάντα μέσα μου σάν φλόγα».

Τήν ἄσβεστον ταύτην φλόγα τοῦ πόθου αὐτοῦ ὑπέκαιον οἱ Δαυϊτικοί λόγοι: «Οἱ ὀφθαλμοί μου ἐξέλιπον εἰς τό σωτηριόν σου καί εἰς τό λόγιον τῆς δικαιοσύνης σου. Ποίησον μετὰ τοῦ δούλου σου κατὰ τό ἔλεός σου καί τά δικαιώματά σου δίδαξόν με», (Ψαλμ. 118,123-124). Μέ ἄλλα λόγια ὁ Ὅσιος Ἰωάννης κατέφυγεν εἰς τήν ἔρημον ἐπιζητῶν τήν σωτηρίαν αὐτοῦ, τόσον διά τῆς αὐστηρᾶς ἀσκήσεως, ὅσον καί διά τῆς μελέτης τοῦ νόμου τοῦ θεοῦ, τούτέστιν τῶν θείων Γραφῶν, ἐπικαλούμενος τόν θεσπέσιον Παῦλον λέγοντα: «ἀλλά μενοῦνγε καί ἡγοῦμαι πάντα ζημίαν εἶναι διά τό ὑπερέχον τῆς γνώσεως Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μου, δι' ὃν τά πάντα ἐζημιώθην, καί ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι ἵνα Χριστόν κερδήσω ... τοῦ γνῶναι αὐτόν καί τήν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ καί τήν κοινωνίαν τῶν παθημάτων αὐτοῦ, συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, εἴ πως καταντήσω εἰς τήν ἐξανάστασιν τῶν νεκρῶν», (Φιλιπ. 3,8-11).

Ὁ ὅσιος ἡμῶν Ἰωάννης ἐπέτυχε τῆς σφοδρᾶς αὐτοῦ ἐπιθυμίας, ἵνα κερδήσῃ τόν Χριστόν, ἀλλά καί νά γνωρίσῃ τήν δύναμιν τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ. Τό γεγονός τοῦτο καταδείκνυται καί ἐκ τοῦ πρό τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν κειμένου Τιμίου καί Ἀφθάρτου αὐτοῦ λειψάνου, ὡς καί τῆς ἐκ τούτου τοῦ λειψάνου ἀναβλυζούσης ἱαματικῆς εὐωδίας. Ἐπιπλέον δέ τό γεγονός τοῦτο, δηλονότι τῆς ἀφθαρσίας καί ἀγιωσύνης τοῦ λειψάνου τοῦ Ὁσίου Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου ἀποτελεῖ ἀπάντησιν εἰς τήν προσευχήν τοῦ ψαλμωδοῦ λέγοντος: «Δεῖξον ἡμῖν Κύριε τό ἔλεός σου καί τό σωτηριόν σου δώῃς ἡμῖν», (Ψαλμ. 84,8).

Ὁ ἐκλεκτός δοῦλος τοῦ θεοῦ Ἰωάννης, διά τοῦ ἀσκητικοῦ αὐτοῦ ἀγῶνος ἐν τῇ ἐρήμῳ ἀλλά καί διά τοῦ κηρυγματικοῦ γραπτοῦ αὐτοῦ λόγου ἀνεδείχθη ὡς οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, εἰλικρινῆς καί τέλειος ἐργάτης τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ. Λέγομεν τοῦτο, διότι ὁ θεῖος Πατήρ ἡμῶν διά μέσου ἡμῶν τῶν ἀνθρώπων καί συγκεκριμένως τοῦ Ὁσίου Ἰωάννου φανερώνει τήν εὐωδίαν τῆς δυνάμεως τῆς γνώσεως αὐτοῦ εἰς κάθε τόπον, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Τῷ δέ θεῷ χάρις τῷ πάντοτε θριαμβεύοντι ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ καί τήν ὁσμήν τῆς γνώσεως αὐτοῦ φανεροῦντι δι' ἡμῶν ἐν παντί τόπῳ.» (Β' Κορ. 2,14).

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ ἱερός οὗτος τόπος τοῦ Χοζεβᾶ, ὁ ἀναδείξας πλειάδα ἀγίων καί ὁσίων ἀσκητῶν καί πνευματοφόρων Πατέρων, κατέστη τόπος, ἔνθα ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ θεοῦ καί Υἱός τῆς ἀειπαρθένου καί ὑπερευλογημένης Θεοτόκου Μαρίας, Κύριος δέ ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός φανερώνει «τήν ὁσμήν τῆς γνώσεως Αὐτοῦ», (Β' Κορ. 2,14).

Διό καί ἡμεῖς, οἱ τιμῶντες τήν μνήμην τοῦ Ὁσίου Αὐτοῦ ἀναβοῶμεν μετὰ τοῦ θείου Παύλου λέγοντες: «Ὡ βᾶθος πλούτου καί σοφίας καί γνώσεως θεοῦ! ὡς ἀνεξερεύνητα τά κρίματα αὐτοῦ καί ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοί αὐτοῦ», (Ρωμ. 11,33).

Ἴκετεύσωμεν δέ τόν θεόν, τόν ἐνεργοῦντα τά πάντα τοῖς πᾶσι» (Πρβλ. Α' Κορ. 12,6), ἵνα ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν Κύριος ἡμῶν Χριστός, ὁ ἀληθινός θεός, διά τῶν πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου καί τοῦ σήμερον ἑορταζομένου Ὁσίου Πατρός

ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χοζεβίτου κατευθύνῃ τὰς καρδίας ἡμῶν εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ (Πρβλ. Β΄ Θεσ. 3,5) καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν τῆς δόξης Αὐτοῦ. Ἀμήν. Ἔτη πολλά».

Εἰς τὴν ὑποδοχὴν τῆς Α.Θ.Μ. ὁ ἡγούμενος καὶ ἀνακαινιστὴς τῆς Μονῆς Ἀρχιμανδρίτης π. Κωνσταντῖνος προσφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα μετὰ τῆς Τιμίας Ὑμῶν Συνοδείας,

Ἐορτάζομεν καὶ πάλιν τὴν μνήμην τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νέου Χοζεβίτου, οὗ τὸ ἄφθορον Σκῆνος ἀποτεθησαύριται ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Χοζεβᾶ, καταφύγιον καὶ παραμυθία πάντων ἡμῶν.

Χαλεποί τῷ ὄντι οἱ καιροὶ καὶ ἀδήριτος ἡ ἀνάγκη ἐρεισμάτων καὶ προτύπων πνευματικῶν. Τοιοῦτον πρότυπον καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Νέος Χοζεβίτης, ὁ ὁποῖος καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ βίου ἐχαρακτηρίζετο ὑπὸ τῆς θεμελιωδεστέρας ἀρετῆς τῶν Μοναχῶν: τῆς ὑποποιοῦ Ταπεινώσεως!

Καὶ πλείστας ὅσας ἀρετὰς διαθέτων, οὐδέποτε ὑπερηφανεύθη, κατὰ τὸ τοῦ Χρυσοστόμου λόγιον: «Τοῦτο γάρ ἐστὶ ταπεινοφροσύνη, ὅταν τίς ἀφορμὰς ἔχων τοῦ ἐπαίρεσθαι, καταστέλλῃ ἑαυτὸν καὶ ταπεινοῖ καὶ μετριάζῃ» (Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Ὁμιλίαι εἰς τὴν Γένεσιν ΒΕΠΕΣ σ.167,29 τομ. 92).

Ἐφαρμόζων δέ, τὸ «οὐδέ ἐλάττους ἡμῶν εἶναι τινὰς νομίσομεν, ἀλλὰ πάντας ἀνθρώπους ὑπερβαίνειν ἡμᾶς» (Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου Ὁμιλίαι εἰς τὴν Γένεσιν ΒΕΠΕΣ σ.167,24 τομ. 92) εὔρηκε τὸν πολύτιμον Μαργαρίτην, τὸν Κύριον Ἰησοῦ Χριστόν!

Τὰ ἀνωτέρω στοιχεῖα ἐμφανῶς διαφαίνονται χαρακτηρίζοντα τὸν Ἅγιον, εἰς ἐπιστολὴν πρὸς τινὰ Ἀγιορείτην Μοναχόν ἐν ἔτει 1957. Ἐγγραφε μετὰξύ ἄλλων:

«Ἐλαβα τὴν ἀδελφικὴ σου ἐπιστολή, ἀλλὰ ἡ κατάστασή μου δέν μοῦ ἐπέτρεψε νὰ σοῦ ἀπαντήσω... Σέ παρακαλῶ νὰ μέ συγχωρέσεις, γιατί ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀσθένειά μου συνήργησε σέ αὐτό κι ἡ ἀμέλεια μου!... Ἀπορῶ ὅμως πῶς ἀπὸ τὰ ὕψη τῶν ὁρέων τῶν πνευματικῶν κατέβηκες τόσο χαμηλά, ὡς τὴν πτωχεία μου, γιὰ νὰ ὠφεληθεῖς! Πτωχός καὶ πένης εἶμαι, ἀδελφέ! Ἄκαρπος πέρασα ὅλη μοῦ τὴ ζωή!... Γιὰ τὸν κόπο ὅμως καὶ τὴν προθυμία πού ἔχεις, θά σοῦ γράψω ἐκεῖνα πού λέω ἐγώ καὶ στόν ἑαυτό μοῦ πάντοτε... Πούλησε πρῶτα ὅ,τι ἔχεις, θυσίασε ὁποῖα ἱκανότητα (νομίζεις ὅτι ἔχεις) καὶ σβῆσε ὅ,τι ξέρεις ἐκτός τῆς ἀγίας ἡμῶν Πίστεως! Κι ἀγόρασε τό χωράφι πού ἔχει μέσα τόν θησαυρό! Τό «χωράφι», ἀδελφέ μου, εἶναι ἡ καθαρὴ σάν τοῦ βρέφους καρδιά, ἡ ἀκακία καὶ ἡ ἀπλότης τοῦ Κυρίου. Περιχαράκωσέ την καλὰ κι ἔπειτα σκάβε ἐκεῖ συνεχῶς μέ τὴ Μάχαιρα τοῦ Πνεύματος. Ἄν τό χῶμα εἶναι σκληρό, βρέχε τό τακτικά μέ τό ὕδωρ τῶν δακρύων καὶ τῶν ἰδρώτων, ὥσπου νὰ μαλακώσει! Καὶ τότε θά φανεῖ ὁ θησαυρός. Ἡ καρδιακὴ προσευχή! Πρόσεχε, μὴν τὴ βγάλεις στήν ἐπιφάνεια, διότι ἐξαφανίζεται! Ὁ νοῦς σου μόνο νὰ ἐντρυφᾷ, νὰ λαμπρύνεται καὶ νὰ ὑψώνεται μυστικῶς ἐκεῖ ὅπου θέλει ἡ ψυχὴ σου!... Συγχώρεσέ με, ἀδελφέ, καὶ βοήθει μοι μέ τὴν ἀγία σοῦ εὐχή, διότι πολὺ ἀδύνατος εἶμαι, ψυχικῶς καὶ σωματικῶς».

Μακαριώτατε Πάτερ καὶ Δέσποτα,

Εὐχεσθε ὅπως, διὰ πρεσβειῶν τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς Χοζοβιωτίσεως καὶ τοῦ σήμερον τιμωμένου Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νέου, βιώσωμεν καὶ

ἡμεῖς τὴν ὑποποιὸν Ταπείνωσιν καὶ ἀξιωθῶμεν τῆς ἀλήκτου τρυφῆς τοῦ Παραδείσου, δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος, Ἀμήν!"

Ὁ π. Κωνσταντῖνος ἐπέδωσεν εἰς τὴν ἱστοσελίδα τοῦ Πατριαρχείου καὶ τὴν κάτωθι λεπτομερῆ βιογραφίαν τοῦ Ἀγίου, συμπληροῦσαν τὸ κείμενον τῆς ἁγιοκατατάξεως αὐτοῦ, καὶ ἀναρτωμένη καὶ ἐκεῖ διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους νὰ ἀναγνώσουν ταύτην:

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΓΙΟΚΑΤΑΤΑΞΕΩΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΧΟΖΕΒΙΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΕΡΑΝ ΜΟΝΗΝ ΧΟΖΕΒΑ.

καὶ ὠφεληθοῦν ἐξ αὐτῆς, ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν τὴν 18^{ην} / 31^{ην} Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 2016:

«Βιογραφία Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Νέου Χοζεβίτου

Ὁ κατὰ κόσμον Ἡλίας Ἰακώβ γεννήθηκε στὸ χωριὸ Χωροντίστεα, νομοῦ Μποντοσάνι τῆς Ρουμανίας τὸ ἔτος 1913 ἀπὸ τὸν Μάξιμο καὶ τὴν Αἰκατερίνη. Λόγω τοῦ ὅτι ἔμεινε ὀρφανὸς κι ἀπ' τοὺς δύο γονεῖς, τὸν ἀνέθρεψε ἕως 11 ἐτῶν ἡ εὐλαβεστάτη γιαγιά του Μαρία, ἡ ὁποία ἐνστάλαξε στὴν παιδική ψυχὴ τὰ θεῖα Διδάγματα. Μετὰ τὴν κοίμησίν της, πέρασε στὴν κηδεμονίαν ἐνὸς θεοῦ καὶ ἔζησε σκληρὰ παιδικὰ χρόνια μέσα στὴν περιφρόνηση καὶ τὴ στέρξη, ἀλλὰ μέ τὴν ἐλπίδα σταθερῶς προσανατολισμένη στὸν Κύριο Ἰησοῦ, τὸν ὁποῖο μάλιστα εἶδε ὀφθαλμοφανῶς τὸ Πάσχα τοῦ 1927, ὅταν ἀπαρηγόρητος ἔκλαιγε στὸν τάφο τῶν γονέων του. Ὁ Κύριος μέ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ εἶπε:

«Μὴν κλαῖς παιδί μου καὶ μὴν στεναχωριέσαι, διότι νά, εἶμαι μαζί σου. Ὁ Χριστὸς Ἄνέστη!»

Φιλομαθὴς καὶ εὐφυὴς, μετὰ ἀπὸ ἑπταετεῖς σπουδές- σέ συνθήκες ἀπίστευτης ἔνδειας – τὸ 1932 πῆρε τὸ ἀπολυτήριον τοῦ Λυκείου μέ ἄριστα. Μεταξὺ τῶν δύο ἐπιλογῶν: συνέχισις σπουδῶν στὴ θεολογία, ἢ προσχώρησις στὶς Μοναχικὲς τάξεις, ὁ ἱερός πόθος τοῦ Μοναχισμοῦ, κατόπιν θείας Προτροπῆς, ὑπερίσχυσε. Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ὁδήγησε τὰ βήματά του τὸ 1933 στὴ Μονὴ Νέαμτς, ὅπου καὶ ἐκάρη ρασοφόρος μοναχὸς τὸ 1936, Ἰωάννης μετονομασθεὶς. Φλογερὴ ἐπιθυμία νὰ προσκυνήσῃ τὸν Πανάγιον καὶ Ζωοδόχον Τάφο, τὸν ὁδήγησε τὸ ἴδιο ἔτος στὴν Ἱερουσαλὴμ, ὅπου μέ τὴν εὐλογία τοῦ μακαριστοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυροῦ Δαμιανοῦ, κοινοβίασε ἐπὶ δεκαετίαν στὴ Λαύρα τοῦ Ἀγίου Σάββα. Πρότυπο Ὑποτακτικοῦ, ἐπεδόθη σέ Μοναχικοὺς ἀγῶνες καὶ κατόπιν εὐλογίας ἐγκαταβίωσε ἐπὶ ἑπταετίαν (1947-1952) στὴ Ρουμανικὴ Σκήτη τοῦ Τιμίου Προδρόμου στὸν Ἰορδάνη, κάτω ἀπὸ ἰδιαίτερα ἀντίξοες συνθῆκες διαβίωσης.

Τῆς μεταβάσεώς του στὸν Ἰορδάνη, προηγήθηκε ἡ εἰς Διάκονον καὶ ἡ εἰς Πρεσβύτερον χειροτονία του, βάσει τοῦ σωζομένου στό Ἀρχεῖο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χοζεβᾶ χειροτονητηρίου του. Τὴν χειροτονία του εἶχε εἰσηγηθεῖ ὁ Ἀρχιμανδρίτης Βικτωρίνος, προϊστάμενος τῆς Ρουμανικῆς Ἀντιπροσωπίας στὰ Ἱεροσόλυμα πρὸς τὸν Πατριάρχην Ρουμανίας Νικόδημο. Ἐκεῖνος, μέ τὴν σειρά του, ἔθεσε τὸ αἶτημα στὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Τιμόθεο Α', ὁ ὁποῖος καὶ τὸ ἀπεδέχθη. Ἡ πρώτη ἐτελέσθη τὴν 21^η Ἀπριλίου 1947 στὸν Πανάγιον καὶ Ζωοδόχον τοῦ Κυρίου Τάφο ὑπὸ τοῦ Ἱερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Νεαπόλεως κ. Παντελεήμονος καὶ ἡ δευτέρα τὴν 28^η Ἀπριλίου 1947 ὑπὸ τοῦ Ἱερωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Φιλαδελφείας κ. Ἐπιφανίου.

Ἐκδιωχθεῖς ἐκ τῆς Ρουμανικῆς Σκήτεως τοῦ Ἰορδάνου, ὡς φιλέρημος ἀηδὼν τό 1952 ἐγκαταστάθηκε μέ τόν συνασκητὴ τοῦ π. Ἰωαννίκιο (ἐπίσης Ρουμανικῆς καταγωγῆς) στή Λαύρα τοῦ Χοζεβᾶ ἐπὶ ἓνα ἔτος καί ἕξι μῆνες. Ἀκολούθως, ἐπιζητώντας τήν πλήρη μόνωση γιά νά ἐπιδοθεῖ σέ ἀκόμη ἀνώτερους πνευματικούς ἀγῶνες, μετέβη μόνος στήν ἀνήκουσα στό Χοζεβᾶ, Σκήτη τῆς Ἀγίας Ἀννης. Μόνον «Κύριος οἶδεν» τί βίωσε καί ποίων ἐμπειριῶν ἀξιώθηκε ὁ Ἅγιος ἐκεῖ, «μόνος μόνω θεῷ». Κάθε Κυριακή μετέβαινε στό Κοινόβιο γιά νά συμμετάσχει στήν θεία Λειτουργία καί νά λάβει τά ἀπολύτως ἀπαραίτητα τρόφιμα, τά ὁποῖα ἡ ἀγάπη τῶν Χοζεβιτῶν Πατέρων τοῦ προσέφερε. Ὁ ἴδιος ἔκρυπτε ἐπιμελῶς τούς ἀσκητικούς τοῦ ἀγῶνες, ἐπιλέγοντας τόν τρόπο ζωῆς τῶν παλαιῶν Ἀββάδων, τό «λάθρα βιώσας». Ὡς ἄριστος γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς, ἐντυπώσας στά Πατερικά κείμενα, μετέφρασε ἱκανό ἀριθμό θεοπνεύστων ἔργων στά Ρουμανικά (γιά πρώτη φορά ἐξεδόθησαν τό 1968) καί μάλιστα τῶν Χαιρετισμῶν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου. Διαθέτοντας ἐξ ἄλλου ποιητικό τάλαντο, ἄφησε πλούσια ποιητική συλλογή, ἐξαιρέτου ὕψους νοημάτων, τό μεγαλύτερο τμήμα τῶν ὁποίων ἔχει μεταφραστεῖ στά Ἑλληνικά.

Τήν 5^η Αὐγούστου 1960 ἐκοιμήθη σέ ἡλικία μόλις 47 ἐτῶν, λόγω τῆς κλονισμένης ὑγείας του. Ἡ κοίμησίς του, τήν ὁποία εἶχε προεῖπει, ὑπῆρξε ὀσιακή. Λίγα ἀκριβῶς λεπτά μετά τήν θεία Κοινωνία, ὅπως περιέγραψε αὐτόπτης μάρτυς, ὁ ἤδη μακαριστός π. Βασίλειος Βακράς. Τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1979, κατόπιν θαυμαστῶν σημείων, τό Σκήνος του εὐρέθη ἄφθορο ὑπό τοῦ Ἡγουμένου τῆς Μονῆς Χοζεβᾶ, μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀμφιλοχίου. Τήν 28^η Ἰουλίου 1980, σεπτῇ Πατριαρχικῇ εὐλογίᾳ τοῦ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κυροῦ Βενεδίκτου, τό ἄφθορο Σκήνωμά του μετεφέρθη ἀπό τήν Σκήτη στήν Ἱερά Μονή, ὅπου καί φυλάσσεται σήμερα στό Καθολικό, ὡς θησαυρός πολύτιμος καί πηγὴ πλείστων θαυμάτων! Δόξα καί πλοῦτος τῶν Χοζεβιτῶν Πατέρων, τῶν Ἀγιοταφитῶν ἐν γένει, ἀλλά καί ὁλοκλήρου τῆς στρατευομένης Ἐκκλησίας!

Τήν Κυριακή 18^η /31^η Ἰανουαρίου 2016, ἔλαβε χώρα ἡ ἑνταξίς του εἰς τό Ἀγιολόγιον, εἰς πανηγυρικήν θείαν Λειτουργίαν, τῆς ὁποίας προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος.

Ἡ μνήμη τοῦ ἑορτάζεται τήν 28^η Ἰουλίου/10^η Αὐγούστου, ἡμέρα τῆς ἀνακομιδῆς τοῦ τιμίου Σκήνου του».

Τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε μοναστηριακὴ τράπεζα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἡ Κυριακή, 6^η/ 19^η Ἰουνίου 2022, τελευταία τοῦ κύκλου τοῦ Πεντηκοσταρίου, ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου ὡς Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων, ὧν δηλαδή τῶν Ἁγίων Πατριαρχῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, Προφητῶν, Ἀποστόλων, Μαρτύρων, Ὁμολογητῶν, Κηρύκων, Εὐαγγελιστῶν, Ἐγκρατευτῶν, καρποῦ τῆς Χάριτος καί τῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ἐπιδημήσαντος κατά τήν ἡμέραν τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς.

Ἡ ἐορτή αὕτη ἐωρτάσθη ὑπό τοῦ Πατριαρχείου εἰς τό παρεκκλήσιον τῶν Ἁγίων Πάντων, τό εὐρισκόμενον ἐντός τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῆς Παναγίας Σεϊδανάγιας.

Ἐωρτάσθη δι' Ἑσπερινοῦ ἅφ' ἐσπέρας καί θείας Λειτουργίας τήν πρωίαν, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, συλλειτουργούντων αὐτῷ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Κλαυρίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου, τοῦ Ἀραβοφώνου Πρεσβυτέρου Νεκταρίου, καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψάλλοντος τοῦ Τυπικάρη τοῦ μοναστηριακοῦ Ναοῦ Ἁγίων Κωνσταντίνου καί Ἐλένης Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀλεξίου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου δεξιὰ ἑλληνιστί καί τοῦ κ. Ριμόν Κάμαρ τῆς χορωδίας τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ἀριστερά ἀραβιστί καί μετέχοντος εὐσεβοῦς ἐκκλησιασματος ἐκ μοναζουσῶν καί λαϊκῶν πιστῶν, Ἀραβοφώνων, Ἑλληνοφώνων, Ρωσοφώνων καί Ρουμανοφώνων παρουσία τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἱεροσόλυμα κ. Εὐαγγέλου Βλιώρα.

Διαρκούσης τῆς θείας Λειτουργίας ἐπεσκέφθη διά προσκύνησιν ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος μετά Συνοδείας.

Πρός τό εὐλαβές ἐκκλησίασμα ἐξεφώνησε λόγον ὁ Σεβασμιώτατος ὡς ἔπεται:

«Μέ τήν Κυριακή τῶν Ἁγίων Πάντων, κατακλείεται ὁ κινητός κύκλος τῶν ἐορτῶν, πού ἄρχισε ἀπό τήν Κυριακή τοῦ Τελώνου καί Φαρισαίου. Στό κατανυκτικό Τριῶδιο καί στό χαρμόσυνο Πεντηκοστάριο μᾶς παρουσίασε ἡ Ἐκκλησία ὅλο τό ἔργο τῆς θείας οἰκονομίας, μέ κέντρο τήν μεγάλη ἐορτή τοῦ Πάσχα. Εἶδαμε τήν πτώση τῶν πρωτοπλάστων καί τήν ἀνόρθωση τοῦ γένους μας διά τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Χαιρετίσαμε τήν ἔλευση τοῦ Παρακλήτου στόν κόσμον καί πανηγυρίσαμε τήν γέννηση τοῦ νέου λαοῦ τοῦ Θεοῦ, τόν ἐγκαινισμό καί τήν ἐκχυση τοῦ ἁγίου Πνεύματος, «ἐπί πᾶσαν σάρκα». Σέ στενόν σύνδεσμο μέ τήν ἐορτή αὕτη εὐρίσκεται ἡ παροῦσα ἐορτή, ἡ σφραγίς καί τό τέλος τῆς μεγάλης ἐορταστικῆς περιόδου. Ἔρχεται δηλαδή σάν ἀπόδειξη τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στόν κόσμον.

Γιατί μᾶς παρουσιάζει τούς καρπούς τῆς σπορᾶς ἐκείνης, τόν θερισμό τῶν λευκῶν χωρῶν, στίς ὁποῖες ἐστάλησαν νά θερίσουν οἱ ἀπόστολοι. Καί ὅπως παρατηρεῖ πολύ ὠραῖα ὁ Νικηφόρος Ξανθόπουλος στό συναξάριο τῆς ἡμέρας: «οἱ θειότατοι Πατέρες ἐθέσπισαν τήν ἐορτή αὕτη μετά τήν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιά νά δείξουν ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Παναγίου Πνεύματος διά τῶν Ἀποστόλων ἐπέτυχε νά ἀγιάσει καί νά σοφίσει τό ἀνθρώπινο φύραμα καί νά ἀποκαταστήσει τούς ἀνθρώπους στήν θέση τῶν ἀγγέλων διά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἴτε μέ τήν προσφορά τοῦ μαρτυρικοῦ των αἵματος, εἴτε μέ τήν ἐνάρετο πολιτεία καί διαγωγή των. Καί

ἔργο ὑπερφυσικό διαπράττεται. Κατεβαίνει τό Πνεῦμα, ὁ θεός, καί ἀνεβαίνει ὁ χοῦς, ὁ ἄνθρωπος. Ἀνεβάζει ὁ Λόγος τοῦ θεοῦ τήν θεωθεῖσα σάρκα καί ἔλκει μαζί της καί ἐκείνους πού θέλουν νά πράξουν ἔργα συνδιαλλαγῆς μέ τόν θεό. Οἱ πρίν ἀποξενωμένοι ἀπό τόν θεό, ἐνώνονται μέ τόν θεό καί γίνονται φίλοι Του. Τά ἔθνη προσφέρουν τήν ἀπαρχή των, τούς Ἁγίους Πάντας. Ἀλλά καί ἕνας δεύτερος λόγος προεκάλεσε τήν σύσταση τῆς συλλογικῆς αὐτῆς ἐορτῆς. Πολλοί ἅγιοι εἶναι γνωστοί καί τιμῶνται μέ ἐορτές καί πανηγύρεις ἀπό τήν Ἐκκλησία.

Καί σέ πολλούς ὅμως ἄλλους ἐσκήνωσε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον καί τούς καθηγίασε. Ἔμειναν ὅμως ἄγνωστοι καί ἀφανεῖς. Αὐτούς λοιπόν, τούς ἀγνώστους της ἀγίους τιμᾷ σήμερα ἡ Ἐκκλησία, ὅσους «κατά Χριστόν ἐπολιτεύσαντο ἐν Ἰνδοῖς καί Αἰγυπτίοις καί Ἀραβί, καί Μεσοποταμίᾳ τέ καί Φρυγίᾳ καί τοῖς ἄνωθεν τοῦ Εὐξείνου ἕτι δέ καί ἐν πάσῃ τῇ Ἑσπερίᾳ ἄχρι καί αὐτῶν τῶν Βρεττανικῶν νήσων, ἀπλῶς εἰπεῖν ἐν Ἀνατολῇ καί Δύσει».